

ΚΟΗΦΙ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

ΤΟΙ ΤΑΠΕΙΝΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΑΡΣΕΝΙΟΥ.

ΓΡΑΦΕΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΒΙΒΑΣΙΝ

ΤΟΥ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΜΟΣΧΟΒΙΑΣ (*).

—οοο—

Γνώσκει πάλιν, ἀδελφέ, τῇ πρώτῃ τοῦ Μαΐου
ἐν χάρτῃ Λόβι ἡθελῶ μοι γράμμα τοῦ Πατριάρχου,
Ἰερεμίου τοῦ σοφοῦ τοῦ νέου τε Ἰώβου,
καὶ ὁμοτρόπου τρέφους τε Προφήτου Ἰερεμίου
καὶ ἔγραφέ με νὰ ἐλθῇ ἀπ' ἐκεῖ νὰ πηγαίῃ
εἰς μέγα Ἰωάννην τε Δεχίας Καρτζηλέρη
νὰ λάβῃ γράμμα ἐξ αὐτοῦ καὶ τοῦ βιηδὸς Δεχίας
νὰ εὐγῇ ἐκ τὰ σύνορα Δεχίας Λιθαρίας,
νὰ πορευθῇ πρὸς μέγιστον Ῥώσας βασιλέα,
Θεόδωρον ὁρδόδοξον τὸν κρῖτιστον καὶ μέγα.
Καὶ ὥς τὸ γράμμα εἶδα ἡγῶσαν πολλὰ ἐχάρην,
ἀνέστην ἐκ τῆς κλῆτης μοι ταχέως ἐτοιμάσθην,
ἔππους, ἀμάξι ἀφόρῃ καὶ ὅσα κάμνουν χρέα,
τὰ πράγματά μου ἔβαλα ὅλα εἰς ὀρνίθια.
Καὶ μετ' ἡμέρας οὐ πολλὰς ἦλθεν ὁ πατριάρχης
εἰς τῆς Δεχίας σύνορον, καὶ ἐστειλε Καρτζηλέρης
ἀνθρώπους του καὶ γράμματα εἰσαῖτον νὰ πηγαίνουν,
εἰς τὸ Ζαμόσκι χίστρον του αὐτὸν νὰ προσκαλέσουν.
Ἦκουσα πὺς ἀπέβηκε σὲν Καρτζηλέρη πᾶγε
ἐγὼ, καὶ εἰδοτὶα καὶ ἔφθασα σὲν Ζαμόσκι.
Παρασκευῇ ἐκίνησα μέσα ἀπὸ τὸ Λόβι,
ἡμέρᾳ τῇ Κυριακῇ ἔφθασα σὲν Ζαμόσκι.

(*) Ἰ. Ἰερεμίου ἐδ. 131, σελ. 343.

Ἀντίμουσα καὶ ἑβαλα τότε τὸν πατριάρχην μετήνοιον ἐδαρήν μ' ἐνδόξαιαν μεγάλην, προσκύνησα, ἐγκύλησα τὴν κεφαλὴν καὶ γόνα, τῇ εἰκοστῇ Μαῦν τε Κυριακῇ ἡμέρᾳ εὐλόγησε, συγχώρησεν, εἶπε μοι νὰ καθίσω, καὶ λόγους εἶπε διπλοῦς καὶ ἡμέρᾳ μοι νὰ κλίσω, πάθῃ τὰ πολυγέγητα π' ὅπαθε στὴν Τουρκίαν, εἰς Πόλιν, εἰς τὴν Ῥόδον τε ἐκεῖ στήν ἔξορίαν. Ἐπεὶ κ' ἐμένα πῶς ἔχεις ἐδῶ εἰς τὴν Λεχίαν; Ὡ δέσποτα, καλῶς, εἶπα, μ' εὐχὴν σου τὴν ἀγίαν. Τότε καὶ τὸν ἀνήγγειλα διὰ νὰ πῶ μοι αὐτὸν εἰς μέγαν τὸν ὑπέρτατον τὸν βασιλέα Ρωσσοῦ. Αὐτὸς με ἀποκρίθηκε μὲ εὐμorphism τὸ σχῆμα ἐλθὲ, παῖδί μου, μετ' ἐμὲ νὰ πάμε στὴν Ῥωσίαν.

Ὁ Καντζηλέρης ὁ λαμπρὸς πολλὰ ἐγκλεινέτο, αὐτὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους του καὶ ὅσοι ἦσαν μ' αὐτόν. καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ πολλὰς τιμαῖς τὸν ἔστειλε νὰ πάγῃ, μὲ ὀρίσιν τοῦ κράλη τε ἐκ τῆς Λεχίας παύλῃ. ἀνθρώπους μᾶς παρέδωκε νὰ πάμεν στὸ Μπέρεσι, ἕως τὸ σύνορον· ἐκεῖ δὲ οὐκ εἰς τὴν μέσσην Λεχίαν Αἰθανίας τε, ἐκεῖ καὶ κόρησάν μας, καλὰ μᾶς δεξιώθηκαν· ἐκεῖ καὶ φιλέυσάν μας. Ἀπ' ἐκεῖ ἐβήκαμεν στὴν Βῆλνα νὰ ὑπάμεν ἀνθρώπους μᾶς παρέδωκαν ἕως ἐκεῖ νὰ πάμεν. εἰς πέντε ὁλοπλήρωταις ἡμέραις ἐρθεσάμεν ἀπὸ τοῦ Μπέρεσι ἡμῖς στὴν Βῆλνα κορυφώμεν.

Καὶ ὡς τὸ ἤκουσαν ἐκεῖ οἱ ἀρχόντες καὶ ἄλλοι, ὅλοι μᾶς προϋπάρτησαν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι. Καὶ εἶδα πολλοὺς ἀρχοντας πολλὰ πεπλουτισμένους, ἀλλ' ἕνας ὑπερέβαιεν ἑξάρετα τοὺς ἄλλους, σύμβουλος ἦτορ τοῦ λαμπροῦ τοῦ κράλη τῆς Λεχίας καὶ λογοδέτης μέγιστος ὁλῆς τῆς Αἰθανίας. Ποκάρτην τὸν ἐλέγασιν τὸν εὐγενῆ τὸν ἀρχὸν ἐκεῖνον τὸν ὀρθόδοξον ἐξώρετον τὼν ἄλλων. καλὰ μᾶς δεξιώθηκαν καὶ κατεφιλέυσάν μας, ἡμέρας δύο καὶ δεκα πού γ' ἄχουν τὴν εὐχὴν μας. Ποκάρτης ἐνδοξώτατος ὁ ευγενὴς ὁ ἀρχὼν, γυλίαν ἔδειξε πολλὴν ἑξάρετα τὼν ἄλλων. Ἀπ' ἐκεῖ ἐκινήσαμεν νὰ πάμεν εἰς τὴν Ὀρσαν, εἰς ἄκρον κάστρον Αἰθανίας σιμὰ εἰς τὴν Ῥωσίαν.

ἀνθρώπους μᾶς παρέδωκαν ἐκεῖ διὰ νὰ πάμεν, εἰς μέρας δέκα φθάσαμεν ἐκεῖ κ' ἐκορυφώμας. καλὰ μᾶς δεξιώθηκαν οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖνοι, καλὰ καὶ μᾶς ἀπέστειλαν ἕως Ῥωσίας κάστρη εἰς κάστρον ὀκτὺ λέγοντι Σμολέσιζον τὴν κλήσιν ὀκτὺ νὰ μεγαλώτατον σιμὰ στὸν Βορισλένην.

Ὁ Βούδορδας ἀπέστειλεν ὀκτὺ στὸ κάστρον ἦτορ ἀνθρώπους καὶ μᾶς ἤφειραν· εἰς οἴκους ὀκτὺ ἦτορ, ἔξω ἐκ τῶν τευχόκαστρον μέσα εἰς τὸ παζάρι, καλὰ μᾶς ἐχορέψασιν μετὰ τιμὴν μεγάλην.

Καὶ πάλιν ἐξαπέστειλε καὶ ὅλους μᾶς ἐγράψαν. ὅλους μας σπερδαίον κατὰ τιμὴν ἐγράψαν.

Ἀνθρώπους τε ἀπέστειλε ταχέως νὰ πηγαίνοιν, τὸν βασιλέα μέγιστον τὸ μῆνυμα νὰ δώσουν.

Φαγώποτα μᾶς ἐδίδε τὴν καθεκαστὴν μέραν αὐτὸς καὶ ὁ ἐπίσκοπος πολλὰ καὶ τιμημένα.

ὁμοίως σπερδαίον ἐδίδαν καθ' ἡμέραν,

ὅλους κατὰ τὴν τάξιν μας ἐπλέωναν καθ' ἕνα. Ὁ βασιλεὺς ὡς ἤκουσεν ἀπέστειλεν ἀνθρώπους ταχέως νὰ πηγαίνομεν ἀντάμα μετ' ἐκείνους, καὶ γράμματα μᾶς ἤφειραν ἀπὸ τὸν βασιλέα τὸν πατριάρχην ἔγραψαν τοιοῦτος καὶ ἐλέγαν·

Θεόδωρος ὀρθόδοξος ὁ μέγας βασιλεὺς Βλατυμερίου, Μόσχου, μεγάλῃς τῆς Ῥωσίας, Ἀστραχαίου, Καζανίου μεγάλου Νοργαίου, καὶ Ῥαζανίου μέγιστου ἐκείνου τοῦ μεγάλου, καὶ πάσης γῆς ἀρκτωρίας μεγάλου Συμπληρίου, παρακαλῶ καὶ δέομαι ἐσένα, δέσποτά μου, νὰ λάβῃς κόπον νὰ ἐλθῇς ἐδῶ στὴν Μόσχουδιαν, ἐσένα γ' ἀπολαύσωμεν κ' εὐχὴν αὐτὴν ἀγίαν.

Τότε καὶ ὁ ἐπίσκοπος καὶ βούδορδας τοῦ κάστρου εἰς ἐκκλησίαν πῆραν μας ὅτι οὐκ εἰς τὸ κάστρον·

ἐκεῖ ἐλειτουρήθημεν τῶν κορυφαίων μέρα, ἀγίου Πέτρου Παύλου τε Σαββάτω τε ἡμέρᾳ.

Ἀπ' ἐκεῖ ἐκινήσαμεν εἰς Μόσχουδον νὰ πάμεν, μ' ἀνθρώπους τοὺς βασιλικούς ἐκεῖ διὰ νὰ πάμεν· φαγώποτα μᾶς ἐδίδαν τὴν καθεκαστὴν μέραν ὅλα τῆς βασιλείας τε καὶ τὸ ταχὺ καὶ σφόδρα.

Εἰς δέκα μέρας φθάσαμεν τὸν Μόσχουδον τὸ κάστρον· ἐκεῖνο τὸ περβόρητον τὸ καλοτεγχισμένον.

Ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξε νὰ κάτῃ ὁ πατριάρχης, ἐκ δεξιῶν πλησίον του μετὰ τιμῆς μεγάλης ὥρῃς κ' ἐκαθήσμεν κ' ἡμεῖς ἐκεῖ στὸ πλάγι, ἐκ δεξιῶν πλησίον του σμᾶ στον πατριάρχη. Ὁ βασιλεὺς ποὺ κάθετον ἀπάνω εἰς τὸν θρόνον, μὲ χεῖρά του τὴν δεξιὰν ἐκράτει τὸ σκήπτρον, ἐκείνο τὸ ἐξάσπον τὸ πολυτιμώμενον, ὅπ' οὕνε ἄλβους ἐκλεκτοὺς, εὐμορφᾶ καμωμένον τοπάζα, μπαλάσια καὶ εὐμορφᾶ ρομπίλια, ἀδάμαντους παμμέγιστους καὶ ἐκλαμπρὰ ζαγήρια. ἔχε καὶ εἰς τὸ πλάγι του τὴν σγαῖραν τὴν μεγάλην ἐλόχρουν ποὺ δηλοῦ ὅλην τὴν οἰκουμένην.

Οἱ πάντες ὅλοι ἐστέκονταν μ' εὐλάβειαν μεγάλην, οἱ Κνέζοι τε καὶ ἄρχοντες καὶ ὅλ' οἱ καλοῖ ἄνθρωποι. Καὶ πάλιν ἐσκήδοντο ὁ βασιλεὺς καὶ ἔπεν·

ἐνλόγησόν με, δέσποτα ἀξιολογέμενε.
Καὶ πάλιν ἐπληρώσαε καὶ κατευλόγησέ τον,
ἐνλόγησεν, ἀγίασε κ' ἐποδολογόνῃσέ τον.

Κ' ἀπ' ἐκεῖ προσκυνησάμεν κ' ἐνύγκναιμεν οἱ πάντες ὁ πατριάρχης καὶ ἡμεῖς μετὰ τιμᾶς μεγάλης καὶ τότε ἐπορεύθημεν μετὰ πολλῶν ἀνθρώπων εἰς οἶκον ποὺ ἤμεστον μετὰ πολλῶν ἀρχόντων· ἐκεῖ καὶ ἐκαθήσαμεν ἡμέρας κ' ἐβδομάδας μ' ἀνθρώπους τε βασιλικούς μὲ πλείστονους υπηρετάς.

Ὁ πατριάρχης μὴνυσεν, ἀπ' ἐκεῖ ἵνα εὕρῃ, εἰς θρόνον του νὰ πορευθῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Τότες ὁ ἀξέπαιρος ἄρχων κυρὸς Μπορόσης τοῦ βασιλέως πρότερος καὶ μαίμων βασιλίσσης καὶ Κασαρίου ἄρχων τε ἐκείνου τοῦ μεγάλου, ὅπ' ἔχει γήμην περισσὴν στὰ πέρατα τοῦ κόσμου, στον πατριάρχη ἐφθάσε μετὰ τιμῆς μεγάλης καὶ χεῖρά του ἐβλόρησε μ' εὐλάβειαν μεγάλην. χαίρετισμόν τὸν ἔδωκεν ἀπὸ τὸν βασιλεῖα, καὶ ἀπὸ τὴν βασιλίσσαν ἐκαίρη τὴν ἁγίαν.

Ὁ πατριάρχης χύθηκε καὶ κατευλόγησέν τους, ἐρώτησε πῶς ἔχουναι πῶς εἶναι στήν ὑγίαν τους.

Ὁ ἄρχων ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε δι' ἐκείνους, μὲ τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα καλᾶναι στήν ὑγίαν τους. Ὁ ἄρχων ἐσκήδοντο κ' εἶπε τὸν πατριάρχη μὲ γέρον καὶ μ' εὐλάβειαν καὶ μ' εὐμορφὴν τὴν τάξιν

τοὺς λόγους ὅπου εἶπε τον ὁ μέγας βασιλεὺς Θεόδωρος ὁ μέγιστος μεγάλης τῆς Ῥωσίας.

Ὁ πατριάρχης μέγιστος τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἁγίων ἀγιάτατε τῆς οἰκουμένης ὅλης· παρακαλῶ σε δέομαι τοὺς λόγους μου ν' ἀκούσης ἐκείνους ὅπου εἶπε μοι ὁ βασιλεὺς Βελέης.

Θεόδωρος ὁ κρᾶνιστος ὁ μέγας βασιλεὺς Βλατιμερίον, Μόσχου καὶ ὅλης τῆς Ῥωσίας· παρακαλεῖ καὶ δέεται ἐνὶ νᾶ ἀπομείνης, εἰδὼ στον μέγαν Μόσχοβον νὰ εἶσαι πατριάρχης Βλατιμερίον, Μόσχου καὶ τῆς Ῥωσίας πάσης, καὶ μέγας ν' ἀγομάλῃσαι ὅλης τῆς οἰκουμένης, σόδημα ν' ἄχης περισσὴν ἀμείρητον τοῦ κόσμου ἐνὶ καὶ οἱ ἀνθρώποι σου καὶ ὅλ' οἱ συγγενεῖς σου.

Ὁ πατριάρχης ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ τούτου, πρὸς αὐτὸν ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε λόγους τοῦτους· Θεόδωρον εὐχαριστῶ τὸν βασιλεῖα μέγαν, καὶ δέσποτα βασιλίσσαν Εἰρήνην τὴν ἁγίαν, πῶς ἔχουν πόθον περισσὴν εὐλάβειαν μεγάλην, καὶ νὰ τιμήσουν ἀγαποῦν αὐτῶν τὴν βασιλείαν, καὶ ν' ἀποκτήσουν βούλονται ἴδιον πατριάρχη, ὅπ' οὐταί πράγμα τίμιον εἰς πᾶσαν οἰκουμένην. Ἀμὴ αὐτὸ ποῦ ἐβόλουν οὐ δύναται νὰ γένη, ὅτι μὲ ἀπαντᾶν μισροὶ τε καὶ μεγάλοι ἀρχιερεῖς, καὶ ἱερεῖς καὶ ὅλ' οἱ καλοῖ ἄνθρωποι, καὶ πάντες ὅσοι ἐστέκονται ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἀλλὰ τοῦ βασιλέως μας τὸ θέλημα νὰ γένη, μὲ νόμον καὶ μ' ἀρχιερεῖς ἄλλος εἰδὼ νὰ γένη. Τότε πολλὰ λυπήθηκεν ἄρχων κυρὸς Μπορόσης, τὸ πῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μείν' ὁ πατριάρχης καὶ ἔλαβε συγχώρησιν νὰ πάγῃ στὸ παλάτι, τοῦ πατριάρχου λόγια τὸν βασιλεῖα νὰ εἴπῃ. Εἰς τὸ παλάτι ἐφθάσε τὸν βασιλεῖα εἶπε, τοὺς λόγους ὅπου ἤκουσε καὶ πατριάρχης εἶπεν.

Ὁ βασιλεὺς ὡς ἤκουσε καὶ πατριάρχης εἶπεν, καὶ εἶπε τί νὰ πράξωμεν; τὸ θέλημα ἄς γένη Θεοῦ τοῦ Πατοχράτορος κ' αὐτοῦ τοῦ πατριάρχου. Ἀς ἔλθουν οἱ ἀρχιερεῖς ὅσοι κ' ἂν εἶναι ὅλοι ἀρχιμανδρίται μέγιστοι καὶ ὅλ' οἱ ἡγουμένοι. Καὶ ὁρισμὸν ἀπέστειλε ταχέως νὰ πηγαίῃ

ἀρχιερεῖς νὰ ἐλθωσι καὶ ὁρῶσι οἱ ἡγουμένοι.
Καὶ πάντες ἐνυπόστατον καὶ σύνδοτον ἐποίησαν
μέσα εἰς τὸ παλάτιον μετὰ τὸν βασιλέα.
Οἱ πάντες ὅλοι εἶπαν ἄν θέλῃ πατριάρχης
τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁλῆς τῆς οἰκουμένης,
αὐτὸν ἡμεῖς νὰ ἐξωμεν ὡς ὅταν ἡ ζωὴ του,
καὶ ὅλοι μας νὰ ἡμεστεν εἰς τὴν ὑποταγή του.

Ὁ βασιλεὺς, ἀρχιερεῖς καὶ ὅλοι τῆς συνόδου,
ἐπέστειλαν τὸν ἀρχιερέα Ἀνδρέαν τοῦ Τραπεζούντου
ἀνθρώπον γέροντα, ἀνθρώπον πολλὰ πεπαιδευμένον,
τίμιον καὶ ἐνάρτεον καὶ λίαν γημισμένον,
καὶ τὸν αὐτοῦ ἀντάδελφον τὸν ἀρχιερέα Βασίλειον,
ἐδ τῆς συνόδου βουλεύματα νὰ ποῖν τὸν πατριάρχην.
Καὶ ἦλθαν καὶ ἐνέωθησαν τὸν μέγαν πατριάρχην,
δεσπότην ἀξιέπαινον εἰς πᾶσαν οἰκουμένην,
τὴν χεῖρά του ἐβίλησαν καὶ κεφαλὴν καὶ γόνα,
αὐτὸς καὶ τοὺς ἐβόλησε μὲ χεῖρα του ἁγίας.
Τότε καὶ τὸν ἀνήγγειλαν τὰ τῆς συνόδου πάντα,
τοῦ βασιλέως τὴν βουλὴν καὶ τῆς συνόδου ὅλα.

Ἄκουε, ἀγιώτατε καὶ θεῖε πατριάρχα,
ὁ βασιλεὺς Θεόδωρος ὅπ' ὄχει τὴν Ῥωσίαν,
ἀνατολὴν καὶ δύσιν τε μεγάλην Ἀρμενίαν,
ἀρχιερεῖς, ἡγούμενοι ὅπ' οὐκ αἰσθάνονται Ῥωσίαν,
παράκλητον καὶ δέοντα νὰ εἴσῃ πατριάρχης,
ἐδὼ στήν βασιλείαν μας καὶ νὰ πατριαρχεῖς,
βίον νὰ ἔχῃς περισσόν, χαρίσματα μεγάλα,
χωρία, πόλιν περισσὰ μικρά τε καὶ μεγάλα
καὶ πόλιν στερῆσιν ἀπὸ τὴν βασιλείαν,
ἀπ' ἅπαντα τὰ νομίσματα τὴν καθ' ἡμέραν χίλια·
καὶ ὅλοι σὸν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἔχωσι χωρία,
πολλὴν τιμὴν καὶ πλουτισμὸν καὶ ὅσα κάμνουν χρεῖα.
Οὕτως ἐκείνοι εἶπαν καὶ ὅσα κάμνουν μετανοίαν.

Ὁ πατριάρχης ἔφησεν εἰπε τοῦτα λόγια·
Θεόδωρον τὸν κράτιστον τὸν μέγαν βασιλέα,
καὶ δεσποῦσαν βασιλεύσαν Εἰρήνην τὴν ἁγίαν
εὐχαριστῶ τὰ μέγιστα πὺς ἔχουν πόδον μέγαν,
ὁμοίως καὶ τὴν σύνδοτον ἐτοῦτην τὴν ἁγίαν,
καὶ νὰ τιμήσουν ἀγαποῦν αὐτὸν τὴν βασιλείαν
καὶ πατριάρχην νὰ κληθῶ σ' αὐτὸν τὴν βασιλείαν.
Ἐτοῦτο εἰν ἀδύνατον ὥδε ἐγὼ νὰ μένω

καὶ πατριάρχης Μόσχου ἐγὼ διὰ τὰ γένη.
Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ οἱ πόλῃται ὅλοι
τῆς Κωνσταντινουπόλεως μικροὶ τε καὶ μεγάλοι
ἐδὼ μὲ ἀποστείλασι ταχέως ἵνα ἔλθω,
τὸν βασιλέα νὰ ἰδῶ ταχέως νὰ πηγαίνω.
Μητέρα μας τὴν Ἐκκλησίαν ἐκέλευν νὰ φυλάξω
τὴν ἁγίαν καὶ γυναικὴν ἐκέλευν ν' ἀναβρέψω
ὅπ' ὄχει τέκνα περισσὰ καὶ κατεποικισέ τα
βίον πόλιν τὰ ἔδωκε καὶ κατεπλούτισέ τα·
καὶ νῦν τὴν ἐγκατέλειπον καὶ δὲν τὴν ἐνθυμῶμαι,
νὰ ἔχῃ πάντα πλουτισμὸν καὶ νὰ παρηγορῇται.
Ἐγὼ ὦμαι πρῶτος τῆς νίδος ἀπὸ τῶν ἁλίων πάντων·
ἐκδικητὴς καὶ φυλάκτης τῶν ἀδελφῶν μου πάντων·
γρηγορήσαι βούλομαι μητέρα μας τὴν ἁγίαν,
εὐχὴν αὐτῆς νὰ λάβωμεν ἐκέλευν τὴν ἁγίαν·
καὶ κληρονόμοι ἄξιοι νὰ γένωμεν ἐκέλευς
εἰς ὅλα τῆς τὰ κτήματα ὡς εἶναι ἡ δουλιὰ της.

Ἀμὴ ἐγὼ μὲ θέλημα ἐκέλευς τῆς μητρός μου
καὶ μὲ τὴν γνώμην τῶν πολλῶν πάντων τῶν ἀδελφῶν μου,
μὲ νόμον καὶ μὲ τάξιν τε νὰ ποῖσω πατριάρχην,
εἰς Μόσχον τὸν μέγιστον εἰς τὴν Ῥωσίαν ὅλην,
νὰ πληρωθῇ τὸ θέλημα τοῦ βασιλέως πάσης
μεγάλῃς τῆς Ῥωσίας καὶ τῆς συνόδου πάσης.

Ἐκεῖνοι ἐπροσκύνησαν εἰς τὸ παλάτι πῆγαν,
τὸν βασιλέα σύνειδαν τούτους τοὺς λόγους εἰπών·
Οἱ ἅπαντες ὡς ἤκουσαν λόγη τοὺς πῆραν ὅλους,
ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς μικροὺς τε καὶ μεγάλους,
καὶ εἶπαν τί νὰ πράξωμεν τὸ θέλημα ἃς γένη
Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος καὶ αὐτοῦ τοῦ πατριάρχου.

Καὶ πόλιν τότε ἐπέστειλαν δύο τῶν ἐπισκόπων
τίμους καὶ ἐνάρτεους τε ἐξαίρετους τῶν ἁλίων·
εἰς πατριάρχην ἤλθασιν μετὰ τιμῆς μεγάλης,
τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ πάσης οἰκουμένης,
προσκύνησαν, ἐβίλησαν χεῖρά του τὴν ἁγίαν,
χαίρεισμον τὸν εἶπαν ἀπὸ τὸν βασιλέα.

Ὁ βασιλεὺς ὁ μέγιστος Ῥωσίας τῆς μεγάλης,
χαίρεισμον ἀπέστειλε τῆς σῆς ἀνωσύνης,
ὁμοίως καὶ ἡ δέσποινα βασίλισσα Εἰρήνη,
καὶ σὺν αὐτοῖς ἀρχιερεῖς καὶ τῆς συνόδου ὅλοι,
καὶ πιστεύουσιν, ὡ δέσποτα, ὁ βασιλεὺς καὶ ὅλοι

πολλά τὸ ἐλυπήθησαν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.
τὸ πῶς καὶ δὲν ἀπέμεινες γὰρ εἶσαι πατριάρχης
Ῥωσίας τῆς μεγάλης τε καὶ πόσης οἰκουμένης,
γὰρ ἔχης πλοῦτον περισσόν, χαρίσματα μεγάλα,
κάντην, χωρία περισσὰ μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
καὶ πάλιν στερήσεις ἀπὸ τὸν βασιλεῖα
ἀπ' ἅσπερ τὰ νορήτια τὴν καθ' ἡμέραν χίλια,
καὶ ὅλοι σου οἱ ἀνθρώποι γὰρ ἔχουσι χωρία,
πολλὴν τιμὴν καὶ πλοῦτισμόν καὶ ὅσα κάμνουν χρεῖα.

Ἄλλ' ἐπειδὴ εὐ δύναισι ἐδῶ γὰρ ἀπομείνης
καὶ τῆς Ῥωσίας γὰρ γενῆς ἰδίας πατριάρχης,
παρακαλοῦν καὶ δέονται μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
ὁ βασιλεὺς, βασιλίσσα καὶ ὅλ' οἱ ἐπισκόποι
ὧδε στὴν μέγαν Μόσχον γὰρ πόσης πατριάρχης
ἐκείνον ποῦ ἐψήρουν ὁ βασιλεὺς καὶ ὅλοι.
Καὶ τώρα ὅλοι δέονται ἐνὶ γὰρ κοπίδος
μέσα εἰς τὴν μητρόπολιν στὴν ἐκκλησίαν γὰρ σέβης
ἐκείνον ποῦ ἐψήρουν γὰρ πόσης πατριάρχης,
γὰρ ἀκουσῇ, γὰρ φημιστῇ στὴν οἰκουμένην ὅλην.

Τότε ὁ περιδότης καὶ μέγας πατριάρχης
τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ πόσης οἰκουμένης
πρὸς αὐτοὺς ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε τοιούτους λόγους
ἐκείνους ἐπισκόπους τε καὶ τοὺς ἀπεσταλμένους.
Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος τοῦ πατ' ἐυλογημένου
τὸ θέλημα τοῦ γὰρ γενῇ ὡς εἶναι τῆς βουλῆς του.
καὶ βασιλεὺς μέγιστον μεγάλης τῆς Ῥωσίας
Βλατιμέριον, Μόσχον καὶ πόσης Ἀρχιεπίσκοπος,
καὶ τῆς σεπτῆς βασιλίσσης κυρίας τῆς Εὐφρόνης,
ἀρχιερέων θέλημα καὶ τῆς συνόδου ὅλης.

Καὶ τότε ἐπορεύθημεν ἐντὸς τῇ μητροπόλει,
ἐκεῖ ποῦ ἀπαντῶμεν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
ὁ βασιλεὺς, ἐπισκόποι οἱ ἄρχοντες καὶ ὅλοι
ἀρχιμανδρίται μέγιστοι καὶ ὅλ' οἱ ἡγουμένοι.
Καὶ πῆραμεν καὶ θύσαμεν σιμὰ στὴν ἐκκλησίαν,
καὶ πάντες τότε ἔκαμαν μεγάλην εὐταξίαν.
Ἀρχιεπισκοπὴν ἤλθασιν ὅλοι μετὰ μαρτύρια
καὶ ἱερεῖς διδασκοὶ ὅλοι μετὰ γελῶνια.
ὅλοι τὸν ἔχαιρέτησαν. (*)

(*) Ἐλπίζεις ἐνταῦθα τὸ καίμενον.

Στὴν ἐκκλησίαν σέθημεν καὶ στάθηκε στὸν θρόνον.
Τότε στὸ παρακλήσιον θρόνον ἐκεῖ ἐθέσαν,
ἀρχιερεῖς ἐπήγαυν ἐκεῖ καὶ ἐκάθισαν.

Καὶ σὺν αὐτοῖς ἐκάθισεν ὁ τῆς Μορεμθασίας
ὁ θεῖος Ἱερθεός ὁ ἐμπειρος σοφίας.

καὶ σὺν αὐτοῖς ἐκάθισα ἐγὼ ὁ Ἐλασσώρος
ὁ ταπεινὸς Ἀρσένιος ὅπ' οὔμαι ἐξ Ἑλλάδος

Ἐκεῖ καὶ ἐψηλοσαμεν ἡμεῖς κατὰ τὴν τάξιν,

τρῖς τῶν ἀρχιερέων τε γὰρ γένη πατριάρχης
καὶ ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς ἐγράφαν τὸν ὀνόματός τους,
ὁ καθ' εἰς μὲ τὴν χεῖρά του ἐκεῖ στὸν κόρυθινά τους.

Καὶ ἔπειτα σηκώθημεν καὶ ἐψήκαμεν ἀπ' ἐκεῖ,
στὸν πατριάρχην πῆραμεν ἐκεῖ σιμὰ στὸ πλάγι.

Ὁ βασιλεὺς ἀπέστειλε ὃς αὐτὸν γὰρ πορευθῶμεν
καὶ πάντες ἐπορεύθημεν ἀπάνω στὸ πάλιν,

ἐκεῖ μὲς προὔπαιττες στοῦ παλάτιου πύλην,

καὶ εὐλογίαν ἔλαβον ἀπὸ τὸν πατριάρχην,

εἰς μεγάλην εἰς στήθεός τε εἰς δεξιὰν καὶ ἀλλήν,

καὶ πῆγε καὶ ἐκάθισεν στὸν ὑψηλὸν τὸν θρόνον,

καὶ πατριάρχης ἐκαῖς σιμὰ ἀπὸ τὸν θρόνον.

Καὶ παρακάτω κάθισαν ἀρχιερεῖς οἱ ὅλοι,

καὶ πάντες ἄλλοι στέκονταν ἄρχοντες καὶ ἡγουμένοι.

Κ' ἀπ' ἐκεῖ ἐσηκώθηκεν ὁ θεῖος πατριάρχης,

καὶ βασιλεὺς Θεόδωρος Ῥωσίας τῆς μεγάλης,

ὁ πατριάρχης ἔδωκε ψήφους στὸν βασιλεῖα,

ἐκ τοὺς ὁποίους καὶ αὐτὸς γὰρ διαλέξῃ ἴνα.

Τοὺς ψήφους τότες ἔλαβε μὲ ἐνλάβειαν μεγάλην,

καὶ τὸν Θεὸν ἐδόξασε μετὰ φωνῇ μεγάλην.

Εὐχαριστῶ σε, κύριε, δοξάζω τὸν ὄνομά σου

καὶ ἀγάθην σου πρόνοιαν καὶ ὅλην τὴν βουλήν σου,

καὶ ὧδε μὲς ἀτέστευλας τὸν μέγαν πατριάρχην,

τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἰς πᾶσαν οἰκουμένην

αὐτὸς καὶ μὲ τὸ θέλημα τῆς σῆς οἰκονομίας

γὰρ πόση πατριάρχην μας εἰς τὸ βασιλεῖόν μας.

Καὶ πάλιν εὐχαρίστησε τὸν μέγαν πατριάρχην

τοῦτον τοὺς λόγους εἶρηκε στὸν μέγαν πατριάρχην.

εὐχαριστῶ σε, δέσποτα, ὦ μέγα πατριάρχην

τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν σὴν ἀγνώστην.

ὅπ' οὐλθες εἰς τὸν τόπον μας ἐδῶ εἰς τὴν Ῥωσίαν,

καὶ γὰρ τιμῆς βούλευσαι ἐδῶ τὴν Μόσχον.

Παρακαλῶ καὶ δέομαι νὰ ποίησιν πατριάρχην,
'Ιωβ μητροπολίτην· μας εἰς τὴν 'Ρωσίαν ὤλην.

Ὁ πατριάρχης ἔφησε, τὸν βασιλεῖα εἶπε·
τοιούτους λόγους ἔφησε καὶ πρὸς αὐτὸν μὲν εἶπε·
Θεὸς ὁ παντοδύναμος πάντα νὰ κορομήσῃ,
τὸ θέλημά σου νὰ γένη καὶ πάντα νὰ πληρώσῃ.
'Εκείνον ὅπου βούλεται καὶ ἀγαπᾷ νὰ γένη
Θεὸς ὁ παντευλόγητος καλὰ νὰ τελείωσιν.

Κι' ἀπ' ἐκεῖ προσκυνησάμεν κ' εὐχήκαμεν ἀπ' ἐκεῖ
στὸν οἶκον ἐπορεύθημεν οὐνούμαστον οἱ ὅλοι.
'Ημέρα Πέμπτη ἔγιναν οἱ ψῆφοι πατριάρχου,
τῆς Μοσχολίας πόλεως ἐκείνου τοῦ 'Ιώβου.
Καὶ πάλιν τῇ Κυριακῇ ἦλθαν οἱ ἐπισκόποι
καὶ ἄρχοντες βασιλικοὶ πολλοὶ τε καὶ μεγάλοι.

Κι' ἀπ' ἐκεῖ ἐπορεύθημεν καὶ πῆγσαμεν οἱ ὅλοι,
στὴν ἐκκλησίαν ἅπαντες μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.
'Ο πατριάρχης στάθηκεν εἰς ἄμβωνα τὸν μέγαν
ἐκείνον ὅπου ἔκαμεν μέσα στὴν ἐκκλησίαν,
μὲ δώδεκα σκαλίδια εὐμορῆα ἐνδυμένα

εἰς ἐκκλησίαν μέσον τε ἀγνάντια τὸ θῆμα,
μὲ χιτῶνιά περλοσία χρυσόκλοκα καὶ μαῦρα
κόκκινα καὶ γαλάζια καὶ πᾶσαν θεωρίαν.
'Ὡς ποταμὸς κατέβαιναν τὰ χιτῶνιά ἐκεῖνα,
ἐκ κορυφῆς τοῦ θρόνου τε ἕως τ' ἄγιον θῆμα.
'Εκεῖ καὶ θρόνους ἔβαλαν νὰ κάτῃ ὁ πατριάρχης,
καὶ βασιλεὺς Θεόδωρος 'Ρωσίας τῆς μεγάλης,
ἐκεῖ εἰς τὰ σκαλίδια βαλμένους θρόνους εἶχαν,
ἀρχιερεῖς νὰ κάτουντο ὅλοι εἰς ὁρτύναν·
ἐκεῖ ἀπάνω γόρρεσαν ὁ μέγας πατριάρχης
τὰ ἄγια ἐνδύματα κλησίας τῆς μεγάλης.

Τότε καὶ τὸν ἐδώκασι μήτραν ὠραιωτάτην,
κ' ἔβαλε στὸ κεφάλι του ἀξιοτιμήμεν·ν.
Τότε ἡμεῖς ἐσέβημεν ὅλ' εἰς τ' ἄγιον θῆμα,
καὶ πάντες ἐγορεύσαμεν ἐνδύματα ἁγία,
καὶ μήτρας μᾶς ἐδώκασι πολλὰ ἐγκοσμημένας
εἰς κεφαλὰς ἐβάλαμεν πολλὰ τετιμημένας.
Κι' ἀφ' ὧν ἐνεδύθημεν φορέματα ἐκεῖνα,
οἱ πάντες ἐκαθίσταμεν ἐκεῖ εἰς τὰ σκαμνία·
ὁ πατριάρχης ἔκατ' ἐκεῖ εἰς ἕν σκαμνίον,
ὁμοίως καὶ ὁ βασιλεὺς εἰς ἕτερον σκαμνίον.

Κι' ἀπ' ἐκεῖ ἀποστείλασι τοὺς δύο διακόνους,
τοὺς πρῶτον τοὺς ἐξαίρετους ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅλους,
Λεόντιον διάκονον μεγάλης ἐκκλησίας,
καὶ ἕτερον διάκονον μεγάλης τῆς 'Ρωσίας·
καὶ ἔρχονται καὶ ἔλεγον τοὺς ἀρχιερεῖς οὗτοι·
ὁ πατριάρχης, βασιλεὺς, οἱ ἄγιοι ἐκεῖνοι,
ἐπρόσταζαν νὰ εὐγετε ἔξ' ἀπὸ δύο δύο,
νὰ ὀρίσετε νὰ κάτσετε κατὰ τὴν τάξιν δύο.
Καὶ πάντες ἐπορεύθημεν καὶ κάτσαμεν μὲ τάξιν
ἐκεῖ στὸς θρόνους ὅλοι μας καθ' ἑνας κατὰ τάξιν.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἔβαλαν διέφραλον πούλλον,
σημὰ εἰς τὸ θημόθυρον ἐκεῖνο τὸ ὠραῖον·
ἐκεῖ καὶ παραστέκονταν ἄνδρες ἀρματοῦμένοι,
καλὰ καὶ τὸ ἐφύλαγαν ἐκεῖνο πάντες ὅλοι,
δοσὸν ὅπου ἐφέρασ' ὑποψήφιον τὸν μέγαν,
τὸ ὄνομα 'Ιώβου τε μὲ ψυχῇ ἁγία,
ἀρχιερεῖα μέγιστον καὶ πρῶτιστον τῶν ἄλλων,
μητροπολίτην Μοσχολίου πρῶτον τῶν ἐπισκόπων.
Καὶ πῆγε καὶ ἐστάθηκεν ἀπάνω στὸ πούλλον,
καὶ πάντας ἐπροσκύνησεν ἀπ' ἐκ' ἐκ τὸ πούλλον.
Καὶ ἔπειτα τὸν ἔδωκαν τὸ μέγα τὸ βιδύλον,
νὰ εἴτῃ εἰς τοὺς ἅπαντας τὸ σύμβολον τὸ θεῖον·
καὶ σύμβολον ἐφώησε μεγαλοφώνως πάντων.
τοῦ πατριάρχου ἐμπροσθεν κ' ἀρχιερέων πάντων.
Καὶ πάντες ἐκαθίζονταν ὡς εἶπε καὶ τὸ τέλος,
ὁ πατριάρχης, βασιλεὺς, ἀρχιερέων δῆμος.

Καὶ τότε τὸν εἰλδασι πρωτοπαπᾶς ὁ μέγας,
καὶ ἀρχιδιάκων μέγιστος μεγάλης ἐκκλησίας.
ἀπάνω τὸν ἐφέρασαν ἐμπροσθεν πατριάρχου,
καὶ πατριάρχης ἔδωκε τὴν χάριν τοῦ ἁγίου
πνεύματος παντείου τε μετὰ εὐχῆς μεγάλης·
νὰ εἶναι πατριάρχης τε 'Ρωσίας τῆς μεγάλης.
Καὶ γλῆψα τὸν ἔδωκε τότε κατὰ τὴν τάξιν,
ὁμοίως καὶ ἀρχιερεῖς καθ' ἑνας κατὰ τάξιν·
καὶ ἔπειτα ἐκάθισε σημὰ στὸν πατριάρχην,
δοσὸν ὅπου ἐτήρηκεν ἡ εἰσοδος ἡ πρώτη.
Ἀφ' οὗ ἐτήρη εἰσοδος ἐσέβημεν οἱ ὅλοι,
ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ ὅλ' οἱ ἡγουμένους.

Κι' ἀφ' ὧν ἐσέβηκαμεν οἱ πάντες εἰς τὸ θῆμα
τὰ τροπαρόκοιτάκια ἐβάλαμεν στὸ βῆμα.

Τότε σκαμνίον ἔβαλαν ἔμπροσθεν τῆς τραπέζης καὶ γρήνῃ τότε εἵπασι μεγάλου πατριάρχου, καὶ βασιλεὺς μέγιστον μεγάλῃς τῆς Ῥωσίας, Βλατιμίριον, Μόσχου καὶ πάσης Ἀρκαρίας, Ἀθόνης ἐτελείωσαν τὴν γρήνῃ τὴν μεγάλην, τότε οὐ ψάλλει ἔψαλαν μετὰ φωνῇ μεγάλῃ τρισύριον τὸ δόναμι μετὰ φωνῆς μεγάλῃς ὁ μέγας ὁ δομίστικος ἐκεῖνος ὁ Πασχάλης ἐκ τῆς μεγαλοπόλεως ἁγίου Κωνσταντίνου, καὶ ἔτεροι οἱ σὺν αὐτῷ ψάλλει τοῦ πατριάρχου. Κι' ἀφόρτης ἀποψάλλει τρισύριον τὸν ἕμνον ὁ πατριάρχης ἐλόγησεν ἐκεῖνον ὅλον κόσμον.

Τότες ὁ υποψήγιος ἐκεῖνος ὁ Ἰώθης, ἐκ δεξιῶν ἐστάθηκε πλησίον πατριάρχου ὁ πατριάρχης γώρησε μετὰ φωνῇ μεγάλῃ Ἰώθ τὸν υποψήγιον θεῖον μητροπολίτην.

Ἡ θεία χάρις πάντοτε προβίβασιν ποιῆσαι, ἐκ θρόνου μητροπόλεως καὶ πατριάρχῃς ἡ ἄσσι Βλατιμίριον, Μόσχου καὶ πάσης τῆς Ῥωσίας πασῶν Ὑπερβορείων τε καὶ πάσης Ἀρκαρίας. Καὶ πάντες εὐχαρίστησαν τὸ κύριε ἐλέησον ἔψαλαν οἱ ἀρχιερεῖς μεγαλοφώνως εἶπαν ὁμοῖος καὶ τὸ ἄκος μικρὰ τε καὶ μεγάλοι, ἀρχιερεῖς καὶ ιερεῖς καὶ ὅτ' οἱ ἡγουμένοι.

Κι' ἀφόρτης τέλος ἔλαβε προβίβασιν ἡ θεία καθ' ἑκαστὸν τότες ἔλαβε τὴν θείαν λειτουργίαν ἀρχιερεῖς καὶ ιερεῖς καὶ οἱ δύο πατριάρχαι, ὁμοῖος καὶ ἡοῦμενοι καὶ οἱ ἀρχιεπισκοπάρχαι. Καὶ μυστικῶς ἐλέησιν πάντες εὐχὰς ἁγίας. ὁ πατριάρχης ἐλεγεν ἐκφώνησε ἁγίας.

Ἀφόρτης ἐτελείωσαν τὴν θείαν λειτουργίαν οἱ πάντες ἐμετάλαβαν τὴν θείαν λειτουργίαν. Ἀφ' οὗ δὲ τέλος ἔλαβεν ἡ θεία λειτουργία, οἱ πάντες ἐξεδύθημεν ἐντός στί' ἁγίον βῆμα. οἱ πατριάρχαι εὐηγήσαν εἰς ἄβδωνα τὸν μέγαν, ἐκεῖ καὶ ἐξεφώρσαν γορήματα τὰ ἁγία, ἐκεῖνα τὰ πολύτιμα ὅπ' οὐαὶ μετὰ μαργάρους, πολύτιμα ἐξάρτα μετὰ λίθους ἀδαμάντους καὶ τὰ μαντὰ ἔβαλαν καὶ κάθισαν αὐτοὺς θρόνους ἐκεῖ καὶ μετὰ ἐπήγαμεν πλῆστον εἰς ἐκείτους.

Ὁ βασιλεὺς τότε ἔδωκε Ῥωσίας πατριάρχῃν χάρισμα ἐξάρτα μετὰ εὐχὴν μεγάλην.

Ὁ βασιλεὺς σηκώθηκε, καὶ οἱ δύο πατριάρχαι, ἀρχιερεῖς, ἡοῦμενοι καὶ οἱ ἀρχιεπισκοπάρχαι. Ὁ βασιλεὺς ἐκέλευσε τὸν νέον πατριάρχῃν, καὶ εὐχάλε τὸ γόρημα ἐκεῖνον τὸν μαρτύρη καὶ βασιλεὺς μετὰ χεῖρά του τὸν ἔβαλεν ἐκκλησίαν, καὶ ἐξάρτετο μετὰ χεῖρας του τὸν ἔδωκε μαρτύρη. Καὶ πάλιν μετὰ τὰς χεῖρας του τὸν ἔδωκε μαρτύρη, πολύτιμον, ἐξάρτετο ἐκ Βενετίας ἱεράδιον, μετὰ λίθους πολυτίμους καὶ μετὰ πολλοὺς μαργάρους. ἐκ τοῦ αὐγένος ὡς ποδῶν καὶ ὀλόγυρα θαμμένους. Εἶχε καὶ ἀξέπικτους τοὺς ποταμοὺς ἐκεῖνους, ὀλοὺς μετὰ λίθους ἐκλεκτοὺς καὶ μετὰ πολλοὺς μαργάρους. Καὶ πάλιν μετὰ τὰς χεῖρας του ἔδωκε καλλιμαῖα ἱεράδιον μετὰ λίθους ἐκλεκτοὺς μετὰ μαργαριτάρων καὶ ἐκείνῳ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ καλλιμαῖου εἶχε σταυρὸν πολύτιμον Χριστοῦ, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου. Εἶχε ρομπάνια πολλὰ καὶ στρουγγυλοὺς μαργάρους, τοπάζια, μπαλάσια, μεγάλους ἀδαμάντους.

εἰς μέσον τε εἰς ἄκραν τε ὀλόγυρα ἐκείνου τοῦ βασιλεὺς ἐχάρισε τοῦ πατριάρχῃ Ἰώθου. Καὶ πάλιν τὸν ἐχάρισεν εὐμορφὴν πατερλεῖαν, ὀλόγυρον, ἐξάρτετο, τιμῆαν τε καὶ ὠραίαν μετὰ λίθους πολυτίμους καὶ μετὰ πολλοὺς μαργάρους, καὶ εἶχε κόμπους τέσσαρας ἐγκαψομαλδομένους. Τότε καὶ τὸν ἐλέλησε μετὰ ἰδὼν του στόμα, καὶ λόγους τούτους εἶπεν μετὰ ἰδὼν του ἱερέων.

Ἦ δέσποτ' ἀγνάταε τίμιε πατριάρχα, πάντες πατέρων πρότεροι ἐν πάσῃ τῇ Ῥωσίᾳ, καὶ πατριάρχα μέγιστε μεγάλῃς τῆς Ῥωσίας, Βλατιμίριον, Μόσχου καὶ πάσης Ἀρκαρίας, Ἀστροχαίου, Καζανίου, μεγάλου Νοργαίου, καὶ Ῥαζαρίου μέγιστον καὶ ὅλον Συμπεριον, ἡ βασιλεία μετὰ ὧρσεν ἐνὶ πρότερος καὶ ἡσσαι, ἀρχιερέων πρότερος ἐνὶ πάντα καὶ ἡσσαι, ἡ ἄλῃς καὶ σάκκον θυμιαστὸν καὶ μητέρα μετὰ λίθους καὶ μέγα τὸ καπνιστὸν μετὰ πολλοὺς μαργάρους καὶ πατριάρχῃς καὶ γρόφους εἰς ὅλας βασιλείας, εἰς ὅλα τὰ ῥηγὰ τε εἰς ὅλας δεσποτείας,

καὶ ἀδελφὸς νῦν ἰβήνας πατριάρχῳ τῶν ἁλλοτῶν,
τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἁλλοτῶν.

Καὶ ἀπέβηκε εὐλογήθηκε παρὰ τοῦ πατράρχου
τῆς Μοσχοβίας πόλεως καὶ τοῦ Βλατιμίριον.
Τότε οἱ ψάλλατο ἔψαλον γῆμην τοῦ βασιλέως
καὶ πατράρχου μέγιστον τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
καὶ ἔπειτα τὸν ἕτερον τὸν νέον πατρίρχην
τῆς Μοσχοβίας πόλεως μετὰ φωνὴν μετέβην.

Καὶ ἀπ' ἔκει ἐξευχαρίσαμεν καὶ ἡγάγημεν ὑμᾶς
 σὺν ὑψιλὸν παλάτιον ἔκεινο τὸ μεγαλόν,
 ὅπ' οὗτον ὁ ἁγ. ἰσθόριστον, ὅλο μὲ τὸ χρυσόν
 ἔκει καὶ ἐκαθίσασμεν ὅλοι εἰς τὸ τραπέζην,
 ὁ βασιλεὺς, ἀρχιερεῖς, καὶ δύο πατρίάρχαι,
 ἡγούμενοι καὶ ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχιμανδρίται.

Ὁ βασιλεὺς πρῶτ' ἔκατ'ε, ἔπειτα πατρίαρχη
τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ πόλεως οἰκουμένης.
Καὶ τρίτος πάλιν ἔκατ'εν ὁ νέος πατρίαρχης
Βλατυμέριον Μόσχοβον καὶ τῆς Ρωσίας ὁλης.
Καὶ μετὰ ταῦτα ἔκατ'αν ἀρχιερεῖς οἱ ὅλοι
καθ' ἕνας κατὰ τάξιν του καὶ ἡγουμένοι ὅλοι.
Καὶ πάλιν τότε, ἔκατ'αν ἀπὸ τ' ἀρχιεπολόγι,
Κηρύδες ἐνδοξότατοι ἔκείνοι οἱ μεγάλοι.

Ἐκεῖ πάλιν ἐκάθην ἀρχόντες Ἰβέραις,
ἀποκρησάμεν μέγιστοι ἐκείνης βασιλείας.
Ὅπου ἐκείνους ἔστειλαν αὐτὸν καὶ προσκυνητὰς
τὸν βασιλεῖα Μόσχοβοι γαστήρζην ἐπέλεσαν.

Και πάντες υπεράγασαν, ἀντὶν ὡς βασιλεῖα
ὡς ἡγήσιον ἀνθέγγτην τοὺς τὰ ἔθνη εἰς αἰῶνα.

Καὶ ἀγρότης ἐκαθέσθην οἱ ἅπαντες ἐκεῖνοι,
ὁ βασιλεὺς ἀρχιερεῖς καὶ ὅλοι ἡγομένου,
τότε καὶ στήλορ ἔκαμαν, τραπεζὰν εὐλοῖῃσαν,
ὁ Κωνσταντινούπολιν μετὰ τοῦτον ἀνίαν.

[illegible]

Γεμάται ἦσαν ἅπασαι καλῇ Μορμεβασία,
καὶ οἶνος ἐνδοξέστατος ἀπὸ τὴν Ῥουαρία.

Εἶχαν μοσχάρων θανάσιον ἐκ τῆς Κρήτης,
ἐκείνη τὸ ἔλακυστον τῆς οἰκουμένης ὁδῆς.

Ἐκεῖ καὶ πάλιν εὐδομεῖ ὁ λόγος αὐτῶν
 ὑμέτερας καὶ περισσοῦς, πολλὰ μεγαλωμέναις·
 ἐκεῖ γαστέρας ἦσαν μειῶναι ἐκ τῆς ἁλλῆς,
 πῆρ' ἕως δὲν εὐήκωνται ὡς δύο δέκα ἄνδρες·

ἡ μία λέοντά μοιᾶζε, ἡ ἕτερη ἀρχοῦδα,
καὶ λέοντες ἡ μητροδελφίαι, καὶ ἕτερας καθ' ἓνα.

Ἡ Αἰ. λέγει ὁμοίαν τὸν βουὴ καὶ ἔσται τὸν ἔκπον, καὶ ἔσται τὸν ἀγῶν, καὶ ἀ. λέγει τὰς ἀγάθους. Ὑπάρχει καὶ λεκόντων μετὰ τὸν τὸ μέγα, καὶ ὅλα τὰ τεσσάρων ἀγάθων πωλῶν.

Παγώνια χιονόπτερα, ἀγέρανι καὶ κύματα,
παπία καὶ γυνῶρια, μεγάλοι πελεκάνοι
ἦσαν στρουθία περισσὰ μικρὰ τε καὶ μεγάλα
γνῶσις τε, περιστέρια, πέρδικας, καὶ τρυγῶνια.
"Ὅλα ἐστέκονταν ἐκεῖ εἰς εὐμορσιν ὀρνέται,
ἀργυροχρυσωμένα τε, ἐγκαύσματοδωμένα.

Ἐκ τούτων καὶ ἐξ ὧν κατασκευάσθησαν τὰς ἐκείνων, καὶ ἐκ τούτων καὶ ἐξ ὧν κατασκευάσθησαν τὰς ἐκείνων, καὶ ἐκ τούτων καὶ ἐξ ὧν κατασκευάσθησαν τὰς ἐκείνων.

Ἰδὲ δὲ χυσιόλον ἐδ πο.ὶν ἐκεῖνη διὰ τῆς τραπέζης
ὄλγῃ, οὐδεὶς δὲν δύναται τὰ βελγὴν κατὰ τοῦν του,
σκευὴν τῶν ἐπὶ ἐπικρατοῦν ἐκείνων τῶν μετὰ τῶν
ἐκ τοῦ γυνυσίου νοῦν καὶ καθαρὰ τοῦν καὶ καθαρὰ τῶν.

Ἀφ' οὗτης ἐγευθήκαμ' ἐξ ἐκείνης τῆς τραπέζης
 καὶ ὁ πατριάρχης, βασιλεὺς, καὶ πάντες ἐξ ἐκείνης,
 τότε σὺ μένον στήθην ὁ μέγας Βασίλειος
 τοῦ βασιλεὺς Μωυσοῦ καὶ τῆς 'Ρωσας ὄντος.

Ἀσπαραχίου, Καζιανού, μεγάλου Νοταρίου,
καὶ πάσης τῆς Ἀρχιερείας μεγάλου Συμηρίου.
Ἦτον καὶ πλείστοι οὐκ ἀνὴρ, ἐν ταῖς χερσὶν ἐκράτου
χριστάτα πανέμπορα, ἐκεῖνα ἵνα δώσουν.

Τότε ἐκεῖ ἐρώτησεν τὸν μέγαρ πατριάρχη
τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ πάσης αἰκουμένης.
Ὁ πατριάρχης μέγας τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
ἀγίων ἀνώτατος, πᾶσι τῆς οἰκουμένης.

[illegible]

Μητροπολίτης σήκωσε χεῖράς του τὰς τιμίας, τὸν βασιλεία εὐχέσθην ἐξ ὅλης του καρδίας. Ἐῖπε καὶ ἕτερα πολλά εἰς αὐτὸν πατριάρχην καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπροσκύνησεν ἐκείνον τὸν Βελικην.

Καὶ πάλιν τρίτον ἔγνωσεν ἑοχάτον ἐπισκόπων τοῦ θρόνου Ἑλασσῶνος τε ἐκείνων ἱερέων, τούτους λόγους ἔφησε καὶ ἔπεε πρὸς ἐκείνους Ἀρσένιον ἀμάρτωλὸν καὶ τὸν ξεντευμένον. Ὡ ἀρχιδύτα ταπεινὸ τοῦ Ἑλασσῶνος θρόνου καὶ χώρας τῆς περιήμου ἐκείνης δημοζικον ὅπ' οὐναι καὶ εὐρίσκειται πλησὺν τῆς Ἑλλάδος, ὅπ' οὐναι δόξα τῶν σοφῶν καὶ τῶν μηδόνων κλέος καὶ εἶναι καὶ εὐρίσκειται σὺν πρόσποδα Ὀλύμπου τοῦ δυτικῷ Ὀλύμπου τε, οὐχὶ τοῦ Ἀσιάτου.

Ὁ αὐτοκράτωρ βασιλεὺς Θεόδωρος ὁ μέγας Βλαττιμερίου, Μόσχου καὶ πάσης τῆς Ῥωσίας δίδει σοι χάριτα πολλήν, καλὴν εὐεργεσίαν, πάντα τὰ εὐχέσθαι θεὸν δι' αὐτὸν τὴν ὑγίαν.

Ποτὴρι δίδει σοι ἀργυρὸν καὶ περιβρυσωμένον πολλὸ ἄναι ὠραϊώτατον, καλὰν σκεπασμένον, καὶ χάλδι δίδει σοι καλὸν, καὶ εὐμοργον ἀτλάζει καὶ χαμπουχὰν βενέτικον μεταξὺ ὄνα σόφην. Χαρίζει σοι σάμνυρα ἀπὸ τὴν Συμνηρίαν, καὶ χρήματα νοργάτια μὲ ἰδιάν του βοῦλαν.

Τότες ἐγὼ ἐσηκῶσα τὰς ταπεινάς μου χεῖρας τὸν βασιλεία εὐχέσθην ἐξ ὅλης μου καρδίας.

Νὰ ἦναι πολυχρόνιος γ' ἀχὴ πολλὴν ὑγίαν, τὰ βασιλεύῃ πάντοτε ἔθρη πολλὰ περισσῶσα.

Ἐῖπα καὶ ἕτερα πολλά ὥσθ τὸν πατριάρχην, Θεὸς ὁ παντευλόγητος πάντα τὰ τὸν εὐφραίνει, καὶ ἀπὸ τῆς κοιλίας του καρπὸν τὰ τὸν χάρισην τὰ γένη καὶ διάδοχος σὺν θρόνον του τὰ κατέλῃ.

Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπροσκύνησα τὸν μέγαν βασιλέα, εἶπα δὲ χεῖρε ὦ βασιλεὺς γ' ἔχε πολλὴν ὑγίαν. Καὶ πῆγα καὶ ἐκάθισα πάλιν ἐκεῖ στούθιμον.

Καὶ ἄλλοι ἐνυκώθησαν τοῦ πατριάρχου π' οὐτουν. Καὶ ἀφόντης ἀποπλέρωσαν χαρίσματα ἐκείνα, ὁ βασιλεὺς ἐκέρασε μὲ χάρειν του καθ' ἕνα.

Καὶ ἀφόντης πάντες ἔπιαν ἐκ βασιλέως χεῖρε ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ ἀρχοντες οἱ ἄλλοι,

Χαρίζει σσιποτήριον μέγα καὶ χρυσωμένον, μὲ τέλῃν ὠραϊώτατην εὐμοργα σκεπασμένον. Δίδει σοι χάριτα καλὰ ἀπὸ τὴν Βενετία, καὶ σόφια μεταξὺ καὶ εὐμοργα ἀτλάζει, καὶ χαμπουχάδες δίδει σοι μὲ εὐμοργα κλαδία καὶ εὐμοργα σαμνύρα ἀπὸ τὴν Συμνηρίαν. Δίδει σοι χρήματα πολλὰ, Νοργάτια μεγάλα ἀπὸ τῆς βασιλείας του μὲ ἰδιάν του βοῦλα.

Νὰ εὐχέσθαι διὰ τ' αὐτὸν καὶ διὰ τὴν βασιλείαν τὰ ἦναι πολυχρόνιος, γ' ἀχὴ πολλὴν ὑγίαν.

Τότες ὁ ἀγιώτατος καὶ μέγας πατριάρχης τὰς χεῖράς του ἐσήκωσε μετὰ εὐχῆς μεγάλης, τὸν βασιλέα εὐχέσθην καὶ κατευλόγησέ τον.

Θεὸς καὶ παμμακάριστος, εἶπε, τὰ εἶναι μὲ αὐτὸν καὶ ἄγιοι Ἀρχιγγέλοι καὶ θεοὶ Ἀποστόλοι, ἀρχιερεῖς καὶ μάρτυρες καὶ ὅλοι οἱ ἄγιοι τὰ ἦναι πάντοτε μὲ αὐτὸν καὶ τὰ τὸν βοηθοῦσι.

Εἰς εἴ τι τοὺς ἐπικλήθῃ πάντα τὰ τὸν ἀκούσι, χρόνους τὰ ἔσθην περισσῶς, καὶ αὐξήσιν τὰ κήμην τὴν βασιλείαν τοῦ κρατεῖ πάντα τὰ τὴν αὐξάνῃ. Ἐῖπε καὶ ἄλλα περισσὰ τότε κατὰ τὴν ὥραν λόγους καλὸς καὶ ἄγιους καὶ μὲ πολλὴν σοφίαν.

Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπροσκύνησε τότε κατὰ τὴν τάξιν, καὶ ἔτλι πάλιν ἔκατzen ἐκεῖ εἰς τὸ τραπέζι.

Καὶ δεύτερον ἐλάλησεν θεὸν μητροπολίτην, σοφὸν τὸν Ἱερόθεον καὶ μέγαν ἀρχιεπίτην.

Μητροπολίτα, ἔκουε, κάστρου Μορεβασίας, χαρίσματα τοῦ δίδει σοι ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας Θεόδωρος ὁ κρατίστος μεγάλης Μοσχობίας Βλαττιμερίου, Νοργατῶν μεγάλης τῆς Ῥωσίας.

Δώρα χαρίζοι σοι πολλά τὰ εὐχέσθαι δι' αὐτὸν τὸν μέγαν, τὸν θεοδέκτον, τὸν θεοτιμημένον, γ' ἀχὴ τὰ ἀναπαύεσθαι ἐν τῇ ζωῇ σου ὅλη ὥσθ τὰ περισσεύουσιν τὰ πάρουσι καὶ ἄλλοι.

Ποτὴρι δίδει σοι ἀργυρὸν καλὸν καὶ χρυσωμένον εὐμοργον, ὠραϊώτατον, καλὸ ἄναι σκεπασμένον. Καὶ χάλδι δίδει σοι καλὸν, καὶ εὐμοργον ἀτλάζει, καὶ χαμπουχὰν βενέτικον μεταξὺ ὄνα σόφην.

Δίδει σοι καὶ σαμνύρα ἀπὸ τὴν Συμνηρίαν, καὶ χρήματα νοργάτια μὲ ἰδιάν του βοῦλαν.

τότες συνκοιμήσασθαι καὶ ἐγκαταστραφέναι
 ὅπου ἀπ' ὧν τὰ κατὰ τὸν ἔρεπλησθηκαίμεν.
 Ὁ βασιλεὺς μὲ σπῆπτρόν του κατὰ συνέσταλιν μας
 ὡς ἔξω ἐκ τῆς τραπέζης κατὰ συνέσταλιν μας,
 καὶ πῆγαμεν καὶ σέβην ὧν σταῖς ἀδελφαῖς μας,
 Ὅσον ὅπου ἐβλάσασθαι ὧν στὸ σπῆπτρόν μας
 μετὰ λαμπάδων καὶ γαρῶν καὶ μὲ πολλῶν ἀρχόντων
 ἄλλων τῆς μέρας τε μικρῶν τε καὶ μεγάλων.
 Τότε ταχὺ ἐνήμερον ἐν τῇ δευτέρᾳ μέρᾳ
 ὁ Βασίλειος ἔβησεν ἀπὸ τὸν βασιλεῖα
 μὲ ὧν τὰ χαρίσματα ἐκεῖνα τὰ μεγάλα,
 ὅπου ἐβλάσθαι ἐκεῖ κυριακῆς ἐσπέρᾳ.
 Τὸν μῆνα Ἰανουάριον τῇ εἰκοστῇ καὶ ἑκτῇ,
 ὅπου ἐχειροτόνησαν ἐκεῖ τὸν πατριάρχην,
 ὅπου οὗτον ἔτος ἐξ ἀρχῆς ἐπάκει χιλιάδας
 ἐννάς τε δεκάδας τε ἄλλας ἐπὶ μονάδας.
 Καὶ ὧν πάντα τ' ὅσων καθ' ἓνα κατὰ τάξιν,
 τὸν πατριάρχην πρῶτον καὶ ἑταίρα μεγάλᾳ,
 Ὅτι καὶ τότε ἤρσαν καὶ ἑταίρα μεγάλᾳ,
 ἐκεῖνα ποὺ ἐσκέπασαν τὸν ἄμβωνα τὸν μέγαν,
 ῥόχον σκαρλάτον εὐμορφον πέντ' ἄνδρες τὸν κρατοῦσαν
 καὶ τὰ χρυσὰ τὰ χρυσεῖα τρεῖς ἄλλοι τὰ κρατοῦσαν,
 καὶ τέσσαροι τὰ μαυρὰ τε, ῥωρὶς ἐκεῖνα πρῶτος,
 ὁ βασιλεὺς ἐχάρισεν ἀπὸ θραδὺς ἐσπέρᾳ
 ἐκεῖνα πρῶτα ἤρσαν καὶ ἔδωκαν καθ' ἓνα
 ὧν κατὰ τὴν τάξιν τοὺς, ὡς ἦτον γεγραμμένα.
 Ἀφ' οὗτος ὧν ἔδωκε δωρήματα ἐκεῖνα
 μετὰ οἷα τὸ ἔκαμε στὸν πατριάρχην μέγαν
 καὶ μέγας πατριάρχης τε εὐλόγησεν ἐκεῖνον,
 καὶ πάντα τοὺς ἐπίλοιπους ὅσοι ἦτον μετ' ἐκεῖνον.
 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπορεύθη μετὰ εἰς τὸ παλάτι,
 ἐκ πατρίρχου ἄνασσαν χαίρεται ἡ δόξα.
 Τῇ τρίτῃ πάλιν τὸ ταχὺ τρεῖς ἐπισκόποι ἦλθαν,
 ἐκ πατρίρχου νέον τε εἰς μέγαν τότε ἦλθαν,
 καὶ ἤρσαν χαίρεται. Τότες ἐκεῖνοι εἶπαν.
 Ὡς ὅσοι ἀγνώστες τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
 ὁ πατριάρχης Μόσχου καὶ τῆς Ῥωσίας ὧν
 παγκατεῖ καὶ δέχεται σ' αὐτὸν τὰ κοπιάσας
 εἰς τὸν πατριαρχεῖον του ἐκεῖ καὶ τὰ ὁρίσας,
 ὅσον τὰ γόνης μετ' αὐτὸν καὶ τὰ τὸν εὐλογήσας.

ἔγιε ἀγιάτα τῆς οἰκουμένης ὧν.
 Καὶ πατριάρχης ὤρσαν ὁ λόγος του τὰ γένη
 τοῦ ἀδελφοῦ μου θέλημα Ἰωβ τοῦ πατριάρχου,
 καὶ τότε ἐσκέπασθαι καὶ πῆγαμεν οἱ ὧν,
 ὁ πατριάρχης καὶ ἡμεῖς καὶ ἐπισκόποι ὧν
 μὲ ἄνδρες τοὺς βασιλικούς καὶ μὲ τοῦ πατρίρχου
 τῆς Μόσχας πόλεως, ἐκεῖνον τοῦ Ἰωβου.
 Ὅσων ἐπῆγαμεν ἐκεῖ, ἔπειτα πάντα ὧν,
 πάντα τοὺς ἐπισκόπους του καὶ τοὺς παπάδες ὧν
 μετὰ λαμπάδων καὶ γαρῶν, πολλῶν θυμωμένων
 καὶ πάντες προῦπᾶντσαν μὲ μέλος ψαλμῶδων
 τὸν πατριάρχην μέγιστον τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
 πατριάρχων τὸν πρῶτον τῆς οἰκουμένης ὧν.
 Καὶ πάντες ἐπορεύθημεν μετὰ τοῦ πατρίρχου,
 ὡς τὴν σάβαν ἄνωθεν τοῦ νέου πατρίρχου.
 Ἐκεῖ μὲς προῦπᾶντσαν ὁ νέος πατριάρχης
 Βλατιμερίου Μόσχου καὶ τῆς Ῥωσίας ὧν.
 Καὶ τότες εὐλογήσαν ὁ εἰς ὑπὲρ τοῦ ὧν,
 καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπορεύθημεν ἐντός μεγάλου οἴκου.
 Ὅλῳ ἐκαθίσταμεν, οἱ δύο ὧν,
 λόγους τε ψυχωγέλιμους καὶ ἐμπλεούς σοφίας,
 Καὶ ἐκεῖ πού καθέλωμεσαν, ἦλθεν ἐκ βασιλείας
 ἀρχοντας μέγας ἐνδοξος ἀπὸ τὸν βασιλείας,
 καὶ ἐκεῖ στὸ μέσον ἔρσαν τοὺς δύο πατριάρχας
 τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὸν τῆς Μόσχας.
 Ἄγιοι, ἀγνώστοι καὶ θεοὶ πατριάρχαι,
 καὶ ἄλλοι οἷς ἐπισκόποι, θεοὶ μητροπολίται.
 Θεόδωρος ὁ βασιλεὺς, ὁρθόδοξος ὁ μέγας
 Βλατιμερίου, Μόσχου καὶ πόσης τῆς Ῥωσίας
 ὤρσαν ἵνα ἔλθω ἀπάνω εἰς τὸ παλάτι,
 ὅτ' ἔγει λόγους τὰ σὰς πῇ καὶ τώρα ἀναμένει.
 Καὶ παρὲνθός σκεπώθημεν καὶ ἔταμεν οἱ ὧν,
 τοῦ βασιλεὺς θέλημα ῥωρὶς ἄλλοι τὰ γένη,
 καὶ τότες ἐκινήσαμεν καὶ πῆγαμεν ἀτάμα,
 ἀπάνω στὸ παλάτιον στὸ ἐξείρετο τὸ μέγα.
 Ὁ βασιλεὺς σκεπώθη καὶ ἐκ τοῦ θρόνου εὐλόγησε,
 τὸν πατριάρχην πρῶτον, τοῦτον τὸν λόγον εἶπε.
 Καλῶς ἦλθες ὦ δεσποτα καὶ μέγα πατριάρχα,
 μὲ ἀδελφόν σου τὸν Ἰωβ, τὸν νέον πατριάρχην.
 καὶ μὲ λοιπὸν ἀρχιερεῖς ἄγους ἐπισκόπους

ὁποῦ Θεὸν παρακαλῶ νὰ ἔχω τὴν εὐχὴν τοῦς
 Παρακαλῶ σε δέομαι εὖχου ἢ εὐλόγησέ με,
 ὅπως εὐχὴ ἢ ἀγαθὸν μ' ἔμει πάντα νὰ ἦναι.
 Καὶ πατριάρχης σήκωσε χεῖρά του τὴν ἀγίαν
 εὐχήθηκεν, εὐλόγησεν Θεόδωρον τὸν μέγαν
 τὸν βασιλεῖα κράτιστον μεγάλῃς Μοσχοβίας
 καὶ πάσης γῆς Ἀρκτωρίας μεγάλῃς τῆς Ῥωσίας.
 Καὶ λόγους τοὺτους ἔφησε τότε τὸν βασιλεῖα.
 Θεὸς ὁ πατευνλόγητος Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα,
 ἐνόςμιος, ἀσυγκριτος, Τριὰς ὑπεράγια
 αἶν νὰ σὲ φυλάττοναι ν' ἄγῃς πολλὴν ὕψια,
 καὶ ν' ἄγῃς αὐξήσει πολλὴν, πάντας νὰ ὑποτάξῃς,
 ὅλους τοὺς ἀντιδίκους σου πάντας νὰ καταπειλῇς.
 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ τότε ἔκατzen πρῶτα ὁ βασιλεῖας,
 ὁ πατριάρχης δευτέρων, καὶ τρίτον ὁ Ῥωσίας
 ἔπειτα συνεκάθισαν ἀρχιερεῖς οἱ θεοὶ
 ἀρχιμανδρίται μέγιστοι καὶ ὅλοι ἡγουμένοι.
 Ἄγγελος τότε ἔβασεν ἀπὸ τῆς βασιλείας,
 ἐνώπιον ἐφώνησεν μετὰ φωτὸς μεγάλῃς,
 τοὺτους τοὺς λόγους ἔφησε τότε τὸν πατριάρχην,
 τῶν ἄλλων πάντων πρῶτιστον εἰς πᾶσαν οἰκουμένην.
 Ὁ πατριάρχης μέγιστε ἀνατολῆς καὶ δύσεως
 τῆς Κοστατινιουπόλεως καὶ πάσης οἰκουμένης,
 Εἰρήνῃ ἡ βασιλεῖσα ἀνατολῆς καὶ δύσεως,
 Βλατιμερίον, Μόσχοβον, καὶ τῆς Ῥωσίας ὅλης
 Ἀσπραχατίον, Καζανλὺ μεγάλου Νοργατίου,
 καὶ πάσης γῆς Ἀρκτωρίας, μεγάλου Συμπηρίου
 παρακαλεῖ καὶ δέεται ὅτι αὐτὴν νὰ κοτίσῃς
 μὲ ὅλους σου ἀρχιερεῖς αὐτὴν νὰ εὐλογῇς,
 καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπροσκύνησε καὶ στήθηκε στὸ μέσον
 ἀξεσκέπῃς προσδέχεται τοῦ πατριάρχου λόγον.
 Καὶ τότε ἐσηκώθησαν ὁ μέγας πατριάρχης,
 καὶ βασιλεὺς Θεόδωρος Ῥωσίας τῆς μεγάλῃς
 καὶ πατριάρχης Μόσχοβον ἀρχιερεῖς οἱ θεοὶ,
 ἀρχιμανδρίται μέγιστοι καὶ ὅλοι ἡγουμένοι.
 Ὁ πατριάρχης μέγιστος τοῦτον τὸν λόγον ἔφη.
 Τὸ θέλημα βασιλείας μετὰ χάρας νὰ γένη.
 Καὶ πάντες ἐκινήσαντες ἐκεῖ νὰ πορευθῶμεν
 ὁ πατριάρχης, βασιλεὺς ἐκεῖ διὰ νὰ πάμεν.
 Καὶ πρῶτα πάγει βασιλεὺς, κατόπι πατριάρχης,

ἀρχιμανδρίται μέγιστοι καὶ ὅλοι ἡγουμένοι
 καὶ ὅλο τὸ ἐξαιρέτον μέγα ἀρχιεπισκόπον.
 Ὅσοι δὲ ἐφάσαντο στὸ δεύτερον παλάτι,
 ἐκεῖ καὶ ἐσταθίκανεν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.
 Ἦσαν γυναῖκες περισσὴν δούλαι τῆς βασιλείας
 Βλατιμερίον, Μόσχοβον καὶ τῆς Ῥωσίας ὅλης,
 καὶ ἄσπρα ἦσαν ἅπαντες ἐκ κεραιῆς ὡς πόδας,
 ὡς περ χιῶν, βασιπᾶσιον, ὡς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας.
 Ἐξέσαν θεωρεῖν τε οὐκ εἶχεν οὐδεμία,
 χρυσοὶ οὐτε κόκκινον οὐδὲ σιγμήν τε μία.
 Ἦσαν εἰσὶνες θαυμασταῖς ἐγκαψομαλωμέναις,
 ὅλως μὲ λίθους ἐκλεκτοὺς μὲ τίμιας ποδίαις.
 Ἐκεῖ δευτεροπόρτιον χρυσοὺν ἐκείνην θύραν,
 ἀπὸ ἐντὸς ἐλάλησαν τὸν μέγαν βασιλεῖα.
 Εἰρήνῃ ἡ βασιλεῖσα ἀνατολῆς καὶ δύσεως
 Βλατιμερίον, Μόσχοβον καὶ τῆς Ῥωσίας ὅλης
 ἐκέλευσε νὰ ὠρίσετε μέσα εἰς τὸ παλάτι.
 Ἐδῶ ὅπου εὐρίσκεται, ὅτι ἀπαντηγαίην.
 Καὶ πρῶτα σέβῃ βασιλεὺς, ἔπειτα πατριάρχῃ
 κατόπι ἐσεβήκαμεν ἡμεῖς οἱ ἐσβήκαμεν.
 Καὶ ἔπειτα ὁ ὕπατος, ὁ ἀρχὸς κυρὸς Μπορόδης,
 τοῦ βασιλεῖας πύργος καὶ μαιῶν βασιλείας,
 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ τότε ἔκλεισαν τὴν εὐμορφὴν τὴν θίγαν
 ἄλλων τινῶν δὲν ἄφθονον διὰ νὰ ἔλθῃ μέσαν.
 Εὐδάμεν τὴν βασιλείαν ἐκείνην τὴν ὥραν
 Εἰρήνῃ ἐσεβέστατην ἐκείνην τὴν ἀγίαν.
 Ὡς εἶδε μὰς σηκώθηκε καὶ ἐκ τοῦ θρόνου εὐχέται.
 Ὁ πατριάρχης ἀρχιερεῖς, τοῦτον τὸν λόγον εἶπε.
 Χαίρε κυρία δεσποῖνα, βασιλεῖσα Εἰρήνῃ,
 ἐσεβέστατη, μέγιστη καὶ Θεοτιμημένη.
 Χαίρε ὡς βασιλεῖσα τῶν ἄλλων βασιλῶν,
 καὶ δεσποῖνα ἐξαιρέτη τῶν ἄλλων δεσποινῶν,
 ὅτι οὐσα κλέος τῶν Ῥωσῶν καὶ πάσης Ἀρκτωρίας
 καὶ καύχημα ἡμέτερον ὅλης ὀρθοδοξίας.
 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ τότε σήκωσε χεῖρά του τὴν ἀγίαν,
 εὐχέθηκεν, εὐλόγησεν βασιλείαν ἀγίαν.
 Καὶ ὁ Ῥωσίας δεύτερον τότε τῆς βασιλείας,
 εὐχέθηκεν, εὐλόγησεν τότε τῆς βασιλείας.
 Τότες καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καθ' ἑνα κατὰ τάξιν
 ἀπὸ μακρὰ προσκύνησαν καὶ εὐλόγησαν μὲ τάξιν.

Και πᾶσα εἰς τὴν γῆμεν· του καθ' ἑνας τότε εἶπεν,
ἐκείνην τὴν βασίλισσαν ἐξείρεται τὴν εἶπεν.
Χαῖρε κυρία δεσποῖνα, βασίλισσα Εἰρήνη,
εὐσεβεστάτη, μέγιστη, καὶ θεοτιμμένη.

Θεὸς ὁ παντευλόγητος ὁ ἐφορῶν τὰ πάντα
ὕψιστος δώσῃ σοι πολλὰ καὶ τὰ σ' εὐφραίνει πάντα.
Ἐπεὶ πόθεις ἀπὸ ψυχῆς θεὸς γὰρ σὲ τὸ δῶσθαι,
γὰρ γένη καὶ δάδωχός τῃ βασίλειά πάση.

Καὶ τότες ἡ βασίλισσα ἡ ἅγια ἐκείνη
Εἰρήνη ἡ ἐξακουστή, ἡ θεοτιμμένη,
Μεγαλοφρόνως ἔφησε τότε τὸν πατριάρχην·
τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἰς πᾶσαν οἰκουμένην.
Καὶ λόγους τότε λέλειψε μὲν ἰδίῳ τῆς σφόδρα,
καὶ ἄλλαν ἐθαυμάσαμεν σὺν ἡμῖν ἐκεῖνα,
μὲν λόγον ἐκλαμπρότατον, μὲν εὐμορghν λαλῶν
τιμῶς καὶ ἐξαιρετα εἶπε τὰ λόγια ἐκεῖνα.
Εἶπε καὶ εὐχαρίστησε τὸν μέγα πατριάρχην,
Ἐπεὶ τὸν γῆμεν ἐκλεκτὴν ἀξιοτιμμένην,
καὶ ἄρχησε καὶ ἐλάλησε τοὺς λόγους εἶπε·

Εὐχαριστῶ σε δέσποτα μέγιστε πατριάρχα
τῆς Κωνσταντινουπόλεως πανάγιε καὶ μέγα,
οἰκουμένη καὶ ἐξείρεται πατριάρχων τῶν ἄλλων
καὶ πάντα προτιμώτερε καὶ μέγιστε τῶν ἄλλων.
Τὸ πῶς ἐκαταδέχθηκες καὶ ἡλθες σὺ μὲν τὰ τέκνα
τῆς σῆς παλαιότητος τόσοι πολλοὶ μακρὰ,
καὶ ἴδωμεν τὸ πρόσσωπός τῆς σῆς ἀνωσύνης
τὸ τίμιον τὸ ἅγιον παρὰ τῆς οἰκουμένης.

Καὶ χαριμώτερον περισσὸν πῶς ἔλαβες τὸν κόπον,
καὶ ἡλθες καὶ σὲ εἶδαμεν σὺν ἐδικόν μας τόπον
καὶ εἶδαμεν χάριν περισσὴν ἐκ σῆς ἀνωσύνης
δεσποτα ἀγιώτατε ὅλης τῆς οἰκουμένης.

Καὶ δόξα τ' ἅλῃ ὁ Θεὸς καὶ κτίστης τῶν πάντων,
ὁ ὢν, ὁ ὑπερήνικτος ὑπὸ ἁγίων πάντων,
καὶ ἡ κυρία δεσποῖνα ἅγια Θεοτόκος,
καὶ τίμοι ἀρχαγγέλοι καὶ τῶν ἁγίων ὄμιλος
ὅπου μὲν καταβύσσας ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις
ἐσέτα γ' ἀπολαύσαμεν μὲν ὅλαις σου ταῖς χάρισι,
ὅπου ἄλλοι δὲν ἔγενε ποτὲ τοιοῦτον πρᾶγμα,
τίμιον ἀξιώσαντες ὡσὺν ἐτοῦτο τώρα,
καὶ ἐτήρησες τὸν τόπον μας μὲν νέον πατριάρχην,

ὁμοίως καὶ βασίλειον ἐτοῦτο ἐτήρηθα,
καὶ βασίλειος ἑπασας τὰς ὅλας ὑπέρεβον.
Τοῦτο τὸ ἐπεθύμησαν οἱ βασίλεις οἱ πρώτοι
ἡγῶν οἱ ἀγιώτατοι εἰ μακαρίζεται ἐκεῖνος.
Καὶ δὲν τὸ ἡξιώθησαν τοῦτο γὰρ τὸ ἰδοῦσι
ὅτι οὐκ ἔστι πρᾶγμα τίμιον καὶ ἅγιον τοῖς πᾶσι.
Θεὸς ὁ παντοδύναμος τὸν κόπον σου γὰρ δῶκε
γὰρ ἔχης δόξαν καὶ τίμην καὶ χάριν ἐν τοῖς πᾶσι!

Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπροσκύνησε τότε κατὰ τὴν τάξιν.
Καὶ βασίλεις ἐστέκονταν πληροὶ εἰς τὸ πλῆρες
ἐκ δεξιῶν βασίλισσας, Εἰρήνης τῆς ἁγίας
Βλατυμερίον, Μόσχου καὶ πάσης τῆς Ῥωσίας.
Καὶ σὴν Ζερδέαν στέκονταν ὁ ἐνδοξὸς ὁ μέγας,
ὁ ἄρχων καὶ Μπουρόνης τε ὁ ἑκατος ὁ μέγας,
καὶ ἀδελφὸς βασίλισσας Εἰρήνης τῆς ἁγίας,
καὶ πρότερος ἐπίτροπος μεγάλης τῆς Ῥωσίας·
(Ὁ ἄρχων οὗτο ὦρξε τὸ μέγα τὸ Καζάνι
εἰς ποταμὸν τὸν εὐρισκὲν ἐν Βόλγα τῇ μεγάλῃ)
ἀξιοεπὴς τὴν κεφαλὴν μὲν εὐλόβειαν μεγάλην
μὲν σῆμα δουλικώτατον καὶ μὲν τὴν μεγάλην.

Ἐκεῖ δὲ πάλιν στέκονταν ἀρχόντισσες μεγάλαις
γυναικες τῶν κτελῶν τε καὶ πάντες ἡσαν ἄνθρωποι
ἐκ κεφαλῆς ἕως ποδῶν, φορέματ' ἄσπρα εἶχον,
ὅλοι καλὰ ἐστέκονταν εἰς εὐμορghν ὀρθίαν
ὅλοι κατὰ τὴν τάξιν τοὺς μὲν χεῖρας σταυρωμένας,
μὲν σφόδρα καὶ μὲν εὐλόβειαν καὶ μὲν εὐμορghν τὸ σῆμα.

Καὶ τότες ἡ βασίλισσα ἡ ἅγια Εἰρήνη
τὴν πρώτην ἔνευσ' ἀπ' αὐταῖς ποῦ κμάτειε τὸ χεῖρ
ταψίον πολυτίμητον μὲν εὐμορghν ματῶν
μετὰ μαργάρους περισσοὺς καὶ μὲν πολλὰ χρυσάφια·
ἔχον μαργάρους περισσοὺς ὥς ἔτι χιλιάδας,
καὶ ἄκρας φραιότητας ὀλοχρυσόκλωσμένας.
Τὸν πατριάρχην τ' ὥδωκε μὲν ἰδίῳ τῆς χεῖρος,
αὐτὸς δὲ τότε τ' ὥλαβε μὲν ἰδίῳ τῶν χεῖρ
εὐχρίθηκεν, εὐλόγησεν καὶ ἐπολυλόγησεν τὴν.

Θεὸς ὁ παμμακάριστος γὰρ ἦναι πάντα μὲν αὐτὴν!
Στὰ ὅσα ποῦ ἐφόρειεν βασίλισσα ἐκείνη!

Ὅ τοις ἀνθρώποις δὲν μπορεῖ οὐδὲ γὰρ καταλάβει,
τὰ ὅσα ποῦ ἐφόρειεν ἐπάνω σὺν κερὰν!

Εἶχε σμαράγδους περισσοὺς ὅλους ἐκ τοῦ χλωμοῦτι,
μεγάλους στρουγγιλωτάτους καὶ ἐκλαμπρυνεὺς τῇ φύσει.

Ἐκεῖνα πάντα εἶδαμεν ἐὰν καὶ μέρος ὡς ἄναι.

Κ' εἰς ἄλλα τὰ βασίλεια ἕνα ἐκ δέκα ὡς ἄναι.

Ἀλλ' ἡ στέγη ἡ καλὴ ἐκείνου παλατίου,

ὅπου σκεπάζει οὐρανὸς οὐκ ἂν εἴδοιτο ἄλλῃ.

Ὅ, ἤτοι καθαρὸς ὡς ὁ ἄριστος τεχνίτης.

καὶ ὅλη σφουροκτυπῆται ἀπ' ἄριστον τεχνίτην.

Εἶχε κλαδία περισσὰ καὶ λόγγους καὶ ἀμπέλια

σταυρῶν καὶ ῥόδια, δάφνορα πολλὰ,

εἶχε μὲ τέχνην ἄριστον στήν μέσην ἕνα λέντα,

καὶ ὅριον τε εὐάκοιεν, εὐμορῶνα χαρωμένον.

Καὶ ἐκ τῆς μέσης ὅπως ἐκρέμοιτο καρδὴν

ἀξιοτίμητα, πολλὰ, μὲ τίμητα λυθάρια,

μὲ φούρτες ὠραιώταταις συρματοτεγγεμένας,

μὲ μαργαριταροπόδια ἦσαν ἐκείνας ὅλας.

Τοῦ δὲ σπητίου γύρον τε οὐ δύναμαι νὰ γράψω,

ὅτι φοβοῦμαι περισσοῦς μὴ τι καὶ θωάλειν θέλω.

Ἀλλὰ ὁ πόθος ὁ πόθος δίδει με νὰ γράψω,

καὶ τοὺς μου ὅς ἐστις τε καθεὶνα πῶς νὰ γράψω.

Εἶχεν εἰκόνας περισσὰς, εἰσέρχεται ἀγίας

μετὰ μοναχίου καθαρὸν εἶχον ἱστορίας

κωφίας Θεοτοκῶν τε τῆς δέσποτης τοῦ κόσμου.

ὅπ' οὐχεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου.

Καὶ πάντα ἐκτυπώματα ἀγίων καὶ ἀγγέλων,

ἱεραρχῶν, μαρτύρων τε, ὁσίων καὶ δικαίων.

Αἱ πᾶσαι ὠραιώταται μὲ λίθους πολυτίμους

ὅλοι μὲ τοὺς ἀδάμαντας καὶ μὲ πολλοὺς μαργάρους.

Εἶχαν ποδῖαις εὐμορῶνας μεγάλαις ὥσπερ πεῦκα

μὲ τέχνην ὠραιώτατην μὲ πᾶσαν εὐκοσμίαν.

Εἶχαν μαργάρους περισσοὺς καὶ εὐμορῶνα φομπῖναι

ζαφείρια, τοπάζια, καὶ ἐκλαμπρα μπαλάσια.

Πλήν τέλος ἂς ποιήσωμεν ἐκ τῶν πολλῶν ἐκείνων.

Καὶ πάλιν τότε ἐκείλευσε ὁ μέγας δαυὶδας

Βλατιμερίου, Μόσχου καὶ ὅλης τῆς Ῥωσίας

τὸν πατριάρχην μέγιστον διὰ τὰ εὐλογίῃ,

ἀρχόντως ἐκείνας τε ὅλας νὰ ἀγάσῃ.

Καὶ πάντες τότε ἤλθον σὺν μέγαν πατριάρχην

τὸ χεῖρον του ἐφίλησαν μὲ εὐλάβειαν μεγάλῃ.

Καὶ πᾶσα μία ἔδωκεν ἀπ' εὐμορῶνον ματῶν,

Εἶχε κορώναν βαυμαστὴν ἀξιοτιμωμένην

μὲ λίθους ἀξέπαιτους καλῶς πεποιημένην

ὅπ' οὐχὲ πύργους δώδεκα μετὰ πολλῶν μαργάρων

καὶ τύπον εἰς ἐνθύμιον ἀγίων Ἀποστόλων

ὅπου Χριστὸν ἐκίρηνεν εἰς πᾶσαν οἰκουμένην

καὶ πάντας τοὺς ἐκείνου ἔκρινεν τὴν πίστιν.

Εἶχε φομπῖναι πολλὰ, μεγάλους ἀδαμάντους

τοπάζια, μπαλάσια, καὶ στρουγγιλωτὸς μαργάρους.

Εἶχε καὶ εἰς τὸν γύρον τῆς ἐκείνῃ ἡ κορώνη

ἀμείστους πολυτίμους καὶ εὐμορῶνα ζαφείρια,

καὶ ἐξ αὐτῆς ἐκρέμοιτο γυρόσια μακρὰ,

ἦσαν τρία δέξια κ' ἐξ ἐνῶντων τρία,

ὅπου οὐδεὶς δὲν δύναται νὰ ξετιμήσῃ ἐκεῖνα.

Γράματα ἦσαν ἅπαντα καλὰ ἀρραβασμένα

μὲ λίθους ἀξιοτίμητους διάφορους, περισσὰ.

Οἱ πάντες τότε ἐφίλῃμεν εἰς ἅπαντα ἐκεῖνα

εἰς σμαράγδους τοὺς περισσοὺς ὅλους ἐκ τοῦ χλωμοῦτι.

μεγάλους στρουγγιλωτάτους καὶ ἐκλαμπρυνεὺς τῇ φύσει,

ὅπου οὐδεὶς οὐ δύναται εἶνα ἀπὸ ἐκείνων

νὰ εἴπῃ τί ἀξίωσι, τί εἶναι ἡ τιμὴ τους.

Εἶχε καὶ φόρεμα μακρὸ ὡς κάτω εἰς τὰ ῥύζια

χάζδιον πολυδαίδαλον μὲ εὐμορῶνα κλαδία.

Εἶχε κλαδία περισσὰ μαργαριτογεγμένα

μὲ τέχνην ἀξιώτατην ἦσαν καλὰ βαλμένα,

καὶ ἀνήμερα στοὺς κλίδους τε πολυτίμητα λυθάρια

τοπάζια, μπαλάσια, καὶ κόκκινα φομπῖναι.

Καὶ λόγγα σὺν φόρεμα ὡς μίαν ἀπαλάμη

τελὴν εἶχε παντεξάρτεον, ἀξιοτιμωμένην,

ὅπου οὐδεὶς δὲν δύναται ἐκείνην πῶς νὰ γράψῃ

τὴν πολυποικιλότητα τὴν ψιλοτεγγεμένην,

μὲ ἐκλαμπρα φομπῖναι μὲ στρουγγιλωτὸς μαργάρους

μὲ ζαφείρους, μπαλάσια, μὲ λίθους ἀδαμάντους.

Τὰ δὲ πλάτεια μανίκια ἐκεῖνα ὅπου εἶχε

ἀνθρώπων ἵους δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ τὸ πῶς εἶναι,

ἀν ἔχῃ δέκα κεφαλὰς καὶ ἄλλας τόσας γλώσσας

ἐκεῖνα νὰ διηγήσῃ τὸ πῶς ἦσαν εἰς πάντα.

Καὶ πάλιν τὴν ἐξάρτεον ἐκείνην τραχηλίαν

τίς τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ βάλῃ εἰς διαστάσεις;

Καὶ πάλιν τὸ διάδημα ἐκεῖνο τὸ ὠραῖον

τίς τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ εἴπῃ τὸ πῶς ἦσαν;

Τότες ὁποῦ ἐρίψαν τὸ ἄγιόν του χέρι,
 Καὶ πάντα πάλιν στάθηκαν εἰς τόπον ὅπου ἦσαν,
 μὲ σῆμα εὐπρεπέστατον καὶ μὲ πόλιν τὸν γόδον.
 Καὶ τότε ἕως ἄρχοντα μέγας τε τιμημένος,
 γέροντας σωφροπέτατος πολλὰ πεπαιδευμένους,
 μὲ νέμα τῆς βασιλείας τότε σὺν μέσσοις ἔστη
 τοῖ πατριάρχῃ ἔβλεπε τούτων τὸν λόγον ἔφη.
 Ὡ πατριάρχα μέγιστε τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
 ἁγίων ἀγιάτα τῆς οἰκουμένης ὅλης,
 Εἰρήνῃ ἡ βασιλεῖσα ἀνατολῆς καὶ δύσεως
 Βλαυτερίον, Μόσχου καὶ τῆς Ῥωσίας ὅλης
 Αὐστραχανίου Καζανίου, μεγάλου Νογχαίου
 καὶ πάσης τῆς Ἀρκτωρίας μεγάλου Συμητηρίου
 καὶ Ἰβερίας τῆς γρικτῆς ἐκείνης τῆς μεγάλης.
 Χάριν χαρίζει σοι πολλὴν, καλὴν εὐεργεσίαν,
 νὰ εὐχῇ διὰ ταυτὴν καὶ διὰ τὸν βασιλέα.
 Ποτὴρ δίδει σοι ἀργυρὸν μέγα καὶ χρυσομένον,
 μὲ τέγγῃν ὠραιώτατην εὐμορῃα σκεπασμένον.
 Δίδει σοι χάδι καλὰ ἀπὸ τῆς Βενετίας
 καὶ σύγια μεταξὺ καὶ εὐμορῃα ἀτλάζια.
 Καὶ χαμπουγάδες δίδει σοι μὲ εὐμορῃα κλαδία,
 καὶ εὐμορῃα σαμόδια ἀπὸ τῆς Συμητηρίας.
 Δίδει σοι χρήματα πολλὰ Νογχαία μεγάλα
 ἐξ ἀργυρίου καθαροῦ μὲ βασιλεῖος βούλα.
 Νὰ εὐχῇ διὰ ταυτὴν καὶ διὰ τὸν βασιλέα,
 νὰ ἦναι πολυχρόνιος ὅσον πολλὴν ὕψην.
 Καὶ ἡ εὐχὴ σου ἅγια εἰς τὸν Θεὸν νὰ γένη
 νύδος καὶ θυγατέρας τε αὐτοῖς διὰ τὰ δῶσα.
 Ὁ πατριάρχης σήκωσε χεῖρά του τὴν ἁγίαν,
 βασιλεῖσαν εὐχέθηκε καὶ βασιλέα μέγαν,
 ἁγίαν, συγχώρησε καὶ κατενλόγησέ τους.
 Θεὸς καὶ παμμακάριστος νὰ ἦναι πάντα μ' αὐτοῖς,
 καὶ ἁγίοι Ἀρχάγγελοι, Προφῆται, Ἀποστόλοι,
 Ἀρχιερεῖς καὶ Μάρτυρες καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι.
 Θεὸς ὁ παντοδύναμος ἐκείνος νὰ σῶς δώσῃ,
 ὁποῦ διέταξεν ποιεῖ τῇ Ἐρνεσθ βαλάνση,
 καὶ ἐξ αὐτῆς ἀπέρασεν Ἰσραηλῖται ὅλοι,
 Εβραῖοι Ἰουδαῖοι τε μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.
 Καὶ πάλιν ὅπου ἔφεναν ἐξ ἀκροτόμου πέτρας
 καὶ ἔδωκε ἔδμεν πᾶσι καὶ πότιζεν τοὺς πάντας

Ἐβραίους Ἰουδαίους τε ὅλους Ἰσραηλῖτας,
 τότες ὁποῦ ἐπήρσαν εἰς γῆν ἐπαγγελίας.
 Αὐτοὶ πάλιν ὅπ' ἔστειλεν τὸν Γαβριὴλ τὸν μέγαν
 καὶ ἦλθε κ' εὐαγγέλισε Μάρτιαν τὴν ἁγίαν
 παρθένον τε τὴν ἀσπίον, τὴν κεχαριστωμένην,
 τὴν μαρδόχον στήσαν τε καὶ καθηγιασμένην,
 τὸ ὄρος τὸ παράγιον, τὴν ἀφλεκτορὴν τὴν βάσιν,
 ἐν ἣ Χριστὸς ἐσκήνωσε καὶ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον,
 καὶ πάντας ἐλευθέρωσεν ἐκ τῆς δουλείας κείνων
 τοὺς ἐξ Ἀδάμ προπάτορας καὶ ὅλους τοὺς δικαίους,
 Αὐτοὺς ἡμᾶς νὰ λυτρήῃ, ὅτι ἑσὶς νὰ δώσῃ.
 Τέκνον ἐκ τῆς κοιλίας σὰς καὶ νὰ σὰς εὐλογήσῃ!
 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ τότε ἐνλόγησεν ὁ μέγας πατριάρχης
 Εἰρήνῃ, τὴν βασιλεῖσαν Ῥωσίας τῆς μεγάλης.
 Ὁμοίως καὶ ὁ ἕτερος ὁ νέος πατριάρχης
 τῆς Μοσχουσίας πόλεως Ῥωσίας τῆς μεγάλης.
 Καὶ πάλιν τότε φώτισεν ὁ τίμιος ὁ γέρον,
 μητροπολίτην τὸν σοφὸν Ἰερόθεον τὸν γέρον.
 Ὡ ἀρχιεῖτα μέγιστε ἐκ τῆς Πελοποννήσου
 Μορεμβασίας πόλεως μεγάλης περιφήμου!
 Εἰρήνῃ ἡ βασιλεῖσα ἀνατολῆς καὶ δύσεως
 Βλαυτερίον Μόσχου καὶ τῆς Ῥωσίας ὅλης
 δῶρα χαρίζει σοι πολλὰ νὰ εὐχῇ δι' αὐτὴν
 βασιλεῖσαν θεοτεκτήνη, τὴν θεοτιμημένην.
 Χαρίζει σοι ποτήριον μέγα καὶ χρυσομένον
 μὲ τέγγῃν ὠραιώτατην εὐμορῃα σκεπασμένον,
 καὶ ἀπὸ βενετικῆς καλὸν σὲ δίδει χάδι
 καὶ χαμπουγὰν φιλότιμον μὲ εὐμορῃα κλαδία,
 καὶ εὐμορῃα σαμόδια ἀπὸ τῆς Συμητηρίας.
 Δίδει σοι χρήματα πολλὰ, νογχαία μεγάλα
 ἐξ ἀργυρίου καθαροῦ βασιλοβουλομένα,
 νὰ εὐχῇ διὰ ταυτὴν καὶ διὰ τὸν βασιλέα,
 νὰ ἦναι πολυχρόνιος ὅσον πολλὴν ὕψην,
 καὶ ἡ εὐχὴ σου ἅγια εἰς τὸν Θεὸν νὰ γένη
 νύδος καὶ θυγατέρας τε αὐτοῖς διὰ τὰ δῶσα.
 Μητροπολίτης σήκωσε πρὸς ὠρανὸν τὸ θυμὸν,
 βασιλεῖσαν εὐχέθηκε καὶ μέγαν βασιλέα.
 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπροσκύνησε βασιλεῖσαν Εἰρήνῃ,
 ἐκείνην ἁγιάτα καὶ θεοτιμημένην.

Καὶ πάλιν τρίτον ἔφησεν ὁ τίμιος ὁ γέρον

ἐμένα τὸν ἐλάχιστον ἀρχιερέων πάντων.
 ὦ ἀρχιεῖτα ταπεινὲ τοῦ Ἐλασσῶνος θρόνου
 καὶ χώρας περιφύμου τε μεγάλης δημοτικῆς,
 Ὅπ' οὐναι καὶ εὐρίσκεται πλησίον τῆς Ἑλλάδος,
 καὶ εἶναι δόξα τῶν σοφῶν καὶ τῶν φητόρων κλῆος
 καὶ εἶναι καὶ εὐρίσκεται σὺν πρόσποδα Ὀλύμπου
 τοῦ δυτικῷ Ὀλύμπου τε, ὅχι τοῦ Ἀσιᾶτον!
 Εἰρήνῃ ἡ βασιλίσσα ἀνατολῆς καὶ δύσεως
 Βλαντιμερίου Μόσχου καὶ τῆς Ῥωσσίας ὅλης
 ὄψα χαρίζεαι σοὶ πολλὰ καλὴν εὐεργεσίαν
 γὰρ εὐχεσθαι διὰ ταύτην καὶ διὰ τὸν βασιλεῖα.
 Πιότηρι δίδου σοὶ ἀργυρὸν μέγα καὶ χρυσομένον
 μὲ τέχνην ὠραιώτατην εὐμορῆς σκεπασμένον,
 καὶ ἀπὸ Βενετίας καλὸν σὲ δίδει χάδι,
 καὶ σοὶ ὀλομέταξον καὶ εὐμορῶν ἀνάλει,
 καὶ ἐγκλητέρας χαμπουγὰν μὲ εὐμορῆς κλαδί
 καὶ εὐμορῆς σαρμύρια ἀπὸ τῆς Συμπληρία.
 Αἰεὶ σοὶ χρήματα πολλὰ, τογρότια μεγάλα
 ἐξ ἀργυρίου καθαροῦ βασιλοβουλόμενα
 γὰρ εὐχεσθαι διὰ ταύτην καὶ διὰ τὸν βασιλεῖα
 γὰρ ἦναι πολυπρόδοι γ' ἄχουν πολλὴν ὕλην.
 Καὶ ἡ εὐχὴ σου ἄγρια εἰς τὸν Θεὸν γὰρ θόσση
 νύδος καὶ θυγάτηρας τε αὐτοῦς διὰ γὰρ δόση.
 Τίτες ἐγὼ ἐσθήκωσιν πρὸς οὐρανὸς τὸ ὄμμα,
 βασιλίσσαν εὐχήθηκα καὶ μέγαν βασιλεῖα
 γὰρ ἦναι πολυπρόδοι γ' ἄχουν πολλὴν ὕλην,
 Θεὸς ὁ παμμακάριστος μ' αὐτοῦς γὰρ ἦναι πάντα
 καὶ ἐκ βαθέων μου ψυχῆς εἶπα καὶ ἄλλα λόγια.
 Καὶ ἂν' ἐκεῖ ἐπροσκύνησα ἕως τῆς γῆς τὸ δάσος
 ὅπ' οὐτὸν ὀλοσκέπαστον μὲ τῆς Περσίας πεύκη,
 μεταξὺ χρυσοῦσθαρτα μὲ εὐμορῆς κλαδί,
 καὶ ἀνήμερα στοὺς κλάδους τῶν εἶχαν πολλὰ θηρία,
 λέοντας καὶ ἐλάδους τε καὶ λύκους καὶ πλατόνια
 ἦσαν ἀνθρῶποι κυνηγοὶ καὶ θήρευν ἐκεῖνα
 μὲ τόξα καὶ σαῖτας τε καὶ μὲ μακρὰ κοντάρια
 εἶχε ποῦλια περισσὰ μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
 ἀγροῦδος καὶ κύκρους τε καὶ χήνας καὶ παπία,
 εἶχε καὶ τάνους εὐμορῶν, γάσας τε καὶ τρυγόνια,
 καὶ ἐκ πουλῖα τὰ μικρὰ μὲ εὐμορῆς λαλῖα.
 Ἐκ' ἦτον κ' ἕνας κυνηγὸς καὶ ἔσπερεν παγίδα

καὶ εἶχε πόθον περισσὸν διὰ γὰρ πύσση ἐκεῖνα,
 κ' ἐπήγα καὶ ἐστάθηκα πάλιν ἐκεῖ ὅπ' οὐμουν,
 ἐκεῖ μὲ τοὺς ἀρχιερεῖς ὅπου καὶ ἐστεκόμουν.
 Καὶ πάλιν τότε ἔρρηξεν βασιλίσσα Εἰρήνῃ,
 ἐκείνη ἡ ἐξαίρετη ἡ θεοτιμμένη,
 καὶ εἶπε λόγους λυπηροὺς βαθέων ἐκ καρδίας,
 μὲ σῆμα ταπεινῶτατον ἐνώπιον εἰς πάσης,
 καὶ λόγους τούτους ἔρρηξε πρῶτα τὸν πατριάρχην,
 καὶ δεύτερον ἀρχιερεῖς καθ' ἕνα κατὰ τάξιν.
 ὦ δεσποτά μου ἔγιε μέγιστε πατριάρχῃ
 πᾶτερ πατέρων πρῶτιστε καὶ δέσποτα μου ἄλλοι,
 ἀρχιερέων οἱ κλεινοὶ καὶ φίλοι τοῦ Ὑψίστου
 συνλειτούργοι καὶ λατρευτοὶ Θεοῦ τοῦ παραγὰν,
 π' ὄχεται χάριν περισσὴν, μεγάλην παύσησιν,
 εἰς Θεὸν τὸν υπεράγαθον καὶ εἰς τὴν Παράκλησιν,
 κ' εἰς ἅπαντας τοὺς ἄγιους τοὺς λατρευτὰς Κυρίου
 ποῦ ἔχουν δόξαν καὶ τιμὴν καὶ στέφανον Κυρίου!
 Παρακαλῶ καὶ δέομαι πολλὰ καὶ προσκυνῶσας
 ἐπὶ βαθέων μου ψυχῆς πολλὰ ἐκπαρῶσας,
 δέησιν γὰρ ποιήσετε διὰ τὸν βασιλεῖα
 καὶ δι' ἐμὲ βασιλίσσαν μικρὰν σας θυγάτηρα,
 ἵνα ὁ ἄγιος θεὸς ἀκούσῃ τὴν εὐχὴν σας
 γὰρ δόση ἡμῖν τοῖς τέκνοις σας καρπὸν ἐκ τῆς κοιλίας,
 νύδων καὶ κληρονομίαν τε ἡμῶν τῆς βασιλείας
 Βλαντιμερίου Μόσχου καὶ πόσης τῆς Ῥωσσίας.
 Ἐρχομεν λύπην περισσὴν καὶ καὶ μὲν καρδίας,
 ὁ βασιλεὺς τε καὶ ἐγὼ, ὅλοι τῆς συγγενείας,
 ἀρχόντες καὶ ἀρχόμενοι τοῦ παλατιοῦ ὅλοι,
 καὶ κλέκτες, βοῦδόντες τῆς βασιλείας ὅλοι.
 Τίτες οἱ πάντες κλάψαμεν σὺν λόγια ἐκεῖνα
 καὶ πάντες δάκρυ ἐξέδαμεν σὺν λύπῃ ἐκεῖνα,
 καὶ ἅπαντες ὡς ἐξ ἐνὸς ἔκομεν τούτων λόγον.
 Εἴκοτε ὁ παράβατος, κ' ἡ μήτηρ τοῦ Ὑψίστου
 καὶ ἅπαντες οἱ ἄγιοι μετὰ καὶ τοῦ Προδρόμου
 τὸ δάκρυ σας γὰρ ἴδωσι, τὸν ἀναστεναγμὸν σας
 καὶ ἡμῶν ἀρχιερέων τε ἡμῶν τῶν εὐχετῶν σας!
 Τὰ ὅσα εἶπες γὰρ γενῶν καὶ γὰρ σὰς τὰ πλεῶσθ
 Θεὸς ὁ πατοκράτορας πάντα γὰρ σὰς τὰ δόση!
 ὦ θεέ μου πατεπόπτα,
 Ὑψίστε καὶ εὐεργέτα,

δόξα καὶ εὐχαριστία,
γ' ἄλλης σὺν αἰὼνα πάντα!

Ὅπου χάριτες τοσοῦτα
πλοῦσια τῇ βασιλείᾳ,
δὸς ἀκόμη ἓνα πρᾶγμα,
π' οὐδαι ἐξαίρετον ἀπ' ὅλα
τίμιον νῦν καὶ μέγαν,
κληρονόμον βασιλείας!

Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐξευγῆκαμεν ὅλοι ἐκ τοῦ παλάτι
ὁ πατριάρχης, βασίλευς, ἀρχιερεῖς οἱ ὅλοι·
καὶ τότε μέγας βασιλεὺς ἐξεπροδεδησέν μας
ἔξω ἀπ' τὸ παλάτιον ἀπὸς τοῦ ἑταίρην μας.
Καὶ ἀπ' ἐκεῖ προσκυνήσαμεν τὸν μέγαν βασιλέα,
καὶ ὅλοι ἐπορεύθημεν σὺν πατριαρχεῖον μέσα.

Ἐκεῖ καὶ ἐκαθήσαμεν ἐπὶ τραπεζῆς κείνης
ὅποιαν προητίμασεν ὁ νῖος πατριάρχης,
καὶ πάντες ἐνεπλήσθημεν ἐκ τῆς τραπέζης κείνης,
καὶ ἀφόντης ἐνεπλήσθημεν μικροί τε καὶ μεγάλοι,
ἀρχιερεῖς ἡγούμενοι ἀρχιμανδρίται ὅλοι,
τότε σὺν μέσῳ ἤθεσαν ἀρχοντες πατριάρχου
Μοσχάδου τοῦ Ἰωάννου τοῦ νέου πατριάρχου
Χαρίσματα παρέννομα τότε διὰ τὰ δώσαν
τὸν πατριάρχην μέγιστον τότε τὰ κατισκεύσαν.
Μεγαλοφώνως ἔφησεν ὁ πρῶτος τῶν ἑταίρων
τὸν πατριάρχην πρῶτιστον πατριαρχῶν τῶν ἄλλων.

Ὡ πατριάρχα μέγιστε τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
ἀγίων ἀγιώτατε πρῶτε τῆς οἰκουμένης!

Ἰωβ ὁ ἀγιώτατος καὶ μέγας πατριάρχης
Βλατυμερίου Μοσχάδου Ῥωσσίας τῆς μεγάλης,
καὶ ἀδελφὸς συλλειτουργὸς ἐκ Πνεύματος ἁγίου,
ταύτην τὴν χάριν δίδει σοὶ καὶ δέξου μετὰ πόθου.
Χάριν σὲ δίδει ἐγκόπιον μετὰ μαργαριτάρι,

.

μετὰ τέσσαρα ρομπίνια καὶ ἵασιν στήν μέσην,
κ' ἔχει γραμμένον τὸν Χριστὸν τὸν κύριον τῆς δόξης,
Θεὸν τὸν ὑπεράγαθον κριτὴν τῆς οἰκουμένης.

Δίδει εἰκόνα ἁγίαν τὴν δεσπόσαν τοῦ κόσμου,
Μαρίαν ἀειπάρθενον μεσίτριαν τοῦ κόσμου,

ὅπου βαστά ἐν ταῖς χερσὶ τὸν κύριον τῆς δόξης,
Χριστὸν τὸν ὑπεράγαθον τὸν ποιητὴν τῆς κτίσεως.

Ἐχει ρομπίνια πολλὰ, πολὺ μαργαριτάρι,
καὶ ὅλη περιχρύσωτη μετὰ ἔκλαμπρον χρυσάφι.
Ποτὴρι δίδει σοὶ ἀργυροῦν μέγα καὶ χρυσωμένον
μετὰ τέγγην ὠραιώτατην εὐμορῶν σκεπασμένον.

Δίδει σοὶ χάριδια πολλὰ καὶ εὐμορῶν ἀνέλιξα
καὶ καμπουχάδες εὐμορφῶν ὁλοὺς ἐκ Βερετίας
καὶ σόφια μεταξωτὰ, καὶ εὐμορῶν σαμουῖρια
ὀλόμωρα καὶ μακρινὰ ἀπὸ τῆς Συμπληρίας,
νὰ εὐχέσῃ διὰ ταῦτον εἰς ὅλην τὴν ζωὴν σου,
καὶ αὐτὸς ἀεὶ διὰ τὸ σὲ εἰς ὅλην τὴν ζωὴν σου.
Ὁ πατριάρχης σήκωσε χεῖρά του τὴν ἁγίαν,
εὐχθήκεν, εὐλόγησε γ' ἄρχη πολλὴν ὕψους.

Καὶ πάλιν τότε ἔφησεν ὁ τίμιος ὁ ἄρχων
μητροπολίτην τὸν σοφὸν Ἰερόθεον τὸν γέροντα.
Ὡ ἀρχιδύτα ταπεινὲ ἐκ τῆς Πελοποννήσου
Μονεμβασίας πόλεως ἐκείνης περιφθόνου!

Ἰωβ ὁ ἀγιώτατος καὶ μέγας πατριάρχης
Βλατυμερίου Μοσχάδου καὶ τῆς Ῥωσσίας ὅλην
δίδει σοὶ εἰκόνα ἁγίαν τὴν δεσποῖσαν τοῦ κόσμου,
Μαρίαν τὴν πανύμνητον μεσίτριαν τοῦ κόσμου.
Ὅπου κρατεῖ ἐν ταῖς χερσὶ τὸν κύριον τῆς δόξης
Θεὸν τὸν ὑπεράγαθον τὸν σωτήρη τῆς κτίσεως.
Δίδει σοὶ κοῦπταν ἁγίαν, μεγάλην, χρυσωμένην
μετὰ τέγγην ὠραιώτατην εὐμορῶν σκεπασμένην.

Δίδει σοὶ καμμοῦχάν καλὸν καὶ μαῦρον ἓνα χάλδι
καὶ εὐμορῶν σαμουῖρια ἀπὸ τῆς Συμπληρίας
νὰ εὐχέσῃ διὰ ταῦτον εἰς ὅλην τὴν ζωὴν σου
καὶ αὐτὸς νὰ ἐνθυμεῖται σὲ ἐν ὅλῃ τῇ ζωῇ σου.
Ἀγιοπολίτης ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε
Θεὸς καὶ παμμακάριστος ἀεὶ μετὰ σὲ νὰ ἦται!

Καὶ πάλιν τότε ἔφησεν ὁ τίμιος ὁ ἄρχων
ἐμένα τὸν ἐλάχιστον τῶν δύο ἐπισκόπων.

Ὡ Ἀρχιδύτα ταπεινὲ τοῦ Ἐλασσῶνος θρόνου
καὶ χάριτας περιφθόνου τε ἐκείνης δημοτικῆς,
ἀπ' οὐδαι καὶ εὐρίσκεται πλῆθος τῆς Ἑλλάδος,
ἀπ' οὐδαι δόξα τῶν σοφῶν καὶ τῶν ῥητόρων κλέος.

Ἰωβ ὁ ἀγιώτατος καὶ μέγας πατριάρχης
Βλατυμερίου Μοσχάδου καὶ τῆς Ῥωσσίας ὅλης,
σοὶ δίδει εἰκόνα ἁγίαν τὴν δεσποῖσαν τοῦ κόσμου,
Μαρίαν, τὴν πανάχαρτον μεσίτριαν τοῦ κόσμου,

ὅπου κρατεῖ ἐν ταῖς χερσὶ τὸν κύριον τῆς δόξης,
Χριστὸν τὸν ὑπεράγαθον τὸν ποιητὴν τῆς κτίσεως.
"Οὐ" εἶναι μὲ ἀργύριον ὅλη με τὸ χρυσάφι,
καὶ χρυσοσκαλισμένον τε ἔχει καλὸν στεφανί.
Δίδου σοὶ κώπταν στρογγυλὴν καὶ περιχυρσωμένην,
μὲ τέγγην ὠραιώτατην εὐμορῶα καμωμένην.
Χάριν ποιοῖ σοι καμπουχὰν καὶ εὐμορῶα ἀτάλαξιν
καὶ εὐμορῶα σαμόφρια ὅπ' οὐταὶ ἐκ τὸ Στυγίην,
νὰ εὐχῶσαι διὰ ταύτην ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς σου,
καὶ αὐτὸς νὰ ἐνθυμῆται σοὺ ἐν ὅλῃ τῇ ζωῇ σου.
Καὶ ἔβαλα μετάνοιαν ἕως τῆς γῆς καὶ εἶπα.
Θεὸς καὶ παμμακάριστος μ' αὐτὸν νὰ ᾔναι πάντα.
Καὶ ἀπ' ἐκεῖ τότε ἔλαβε ποτήρι εἰς τὸ χέρι,
τὸν πατριάρχην ἔδωκε πολλὰ καὶ τὸν εὐχθή,
καὶ πάντα τότε ἔπιαν ἐκείνο τὸ ποτήρι,
ἀρχιμανδρίται μέγιστοι καὶ ὅλοι ἡγουμένοι
καὶ πάντες ὅλοι ἄρχοντες μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.
Τότε καὶ τέλος ἔλαβεν ἡ τράπεζα ἐκείνη,
ὅτι ταὶ περισσεύματα εὐνοῦσαν ἐκείνοι.
Καὶ πάντες ἀνεστάνθησαν καὶ εὐχαρίστησαν,
Θεὸν τὸν παντελεύθυνον τότε εὐδόξασαν.
Θεόφωρον τὸν ἀνακτα πολλὰ εὐχθήσαντες.
Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐξευχόμενοι καὶ ἀποχαιρέτησαν μας
Ἰὼβ ὁ πατριάρχης τε καὶ καλὰ ἀπέστειλάν μας
μ' ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ μετὰ τοὺς ἡγουμένους
μ' ἀρχιμανδρίτας μέγιστους μέδροντας περιόσους
ὅσον ὅπου ἐβύθημεν ὅλοι εἰς τὰ κελλῖα,
καὶ πάντες ἄλλοι πήγασιν ὅλοι εἰς τὰ οἶκετα (*).

(1) Γνωστὸν ὅτι ἐκ τῶν ἑξῆς τοῦδε στίχων ἐγένετο τὸ ρυθμικὸν τοῦ ποιήματος σύστημα. Ὡς τρανέστερον ἀνακνῆται ἐν τῷ δε τῷ παραγράφῳ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ὀδαιτορικῶς μεταχειρίζεται τὴν ἱμοιοκαταληξίαν. Ὁγ. βέβαια αὐτὰν, ἥτις καὶ παραδόξως ἔχον εἰσέλθῃ ἐκ τῆς ἱταλικῆς ποιήσεως, κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς τὴν νεοελληνικὴν τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ρόδου, εἶτα δὲ εἰς τὴν τῆς Κρήτης ποιητικὴν σχολὴν, ἐντεῖθεν δ' ἐντελεστερὶ ἐμφαντεῖται, ἀλλ' εἴτερον τινὰ, καὶ δὴ ἀρχαιοτέρων, ἱμοιοκαταληξίαν, αὐτὴν ἢν περιποιήθησαν ἰδιαίτως οἱ Ἰσπανοὶ ποιηταί, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὡς ἴδιον ἐνέργημα ἐμφαντετέθησαν ὑπὸ τ' ὀνόματι Consonanza. Ἄλλως παρὰ τὴν πρώτην καὶ κεινότεραν, ἡ ἱμοιοκαταληξία, τὴν ὅποιαν ἐνταῦθα διηγεῖται τ' Ὀ.

Καὶ τὸ ταχὺ ἐξηγήσωμαι, τρεῖς ὧρας τῆς ἡμέρας
ὁ Βεστιάριος ἔφθασε μὲ τὸ χαρτεῖ εἰς τὰς χεῖρας,
(ἀνθρώποι δὲ περίσσιοι ὅλ' εἶχαν εἰς τὰς χεῖρας,
χαρίσματα βασιλέως ἐκείνης τῆς ἀγίας),

δοιορικὸν, δὲν συναρμολογεῖ τὴν μίαν, τὰς δύο, ἢ καὶ τὰς τρεῖς τοῦ στίχου ἁκτικὰς συλλαβὰς πρὸς τὰς αὐτὰς τοῦ παρεπόμενου στίχου, ἀλλὰ ζητεῖ τὴν ἁρμονίαν εἰς μόνον τοῦ τελευταίου φθόγγου τὴν ταυτοφωνίαν, λ. χ. ρυθμίζει τὴν λέξιν βασιλέα πρὸς τὴν λέξιν ἐσπέρας, καὶ τὴν πῶθους πρὸς ἀνθρώπους, καὶ τὴν μέρος πρὸς τέλος. Τὸ σύστημα εἶναι προφανῶς ἀπλούστερον. Καὶ σήμερον μὲν, ὅτε τὸ εἶδος τοῦτο φαίνεται τοῖς πολλοῖς ἀπλόστονον, καὶ πρὸς τὴν στιχομυθίαν ἀνοικτον. Οὐχ οὕτως, ὅμως, διατίθεται τῇ γνώμῃ καὶ ὁ προφυλακτικὸς φιλόλογος, ὅστις σὺν τοῖς ἄλλοις ἀναλογιζόμενος τὸν ἀποφάσκει τῆς νιολληνικῆς δυσσομοιοκαταληξίας σκόπελον, (ὃ προσερύσαντα ἐναύγησαν πλῆστα ὅσα ποιητικά φορτία), θεωρεῖ, πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς στιχομυθίας, (μέγιστα πρὸς ὅσους φρονιμωτέρους προὔτειναι τὸ ἀνομοιοκατάληκτον) νὰ συστήσῃ τὸ εἶδος τοῦτο, πρῶτον μὲν λακτικῆς ποιικιλίας χάριν, εἶτα δὲ ὡς συμβεβῆκεν πρὸς τὴν ἀκουστικὴν τῆς καταληξέως ἡδονὴν, τὸ μειονέτημα τῆς δυσσομοιοκαταληξίας ὑπερδισκαρμύνειως χαρακτῆριζει τὴν ἡμέτεραν γλῶσσαν. Τὴν δὲ χρῆσιν αὐτῆν ὁ φιλόλογος κρίνει ἐλὶ τοσούτων ἀξιοσώστατον, ὅσον, φοιτίζόμενος ὑπ' ἐλλόγων τεκμηρίων, θεωρεῖ τὴν ἐφεύρεσιν μέλλον ὡς πρὸς τοῦ ἡλικιωμένου, ἢ, ὡς ἔδεται, τέχνασμα τῆς Ἰσπανίδος Μούσης μεταγενέστερον. Ἰδοὺ ἀπόδειξις ἰσχυρά. Γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ὅτι ὁ ἀκάθιστος Ἰμνος συνέτεθ' ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου, εἰς ἀνάμνησιν τῆς Περσικῆς πολιορκίας, εἰς ἧς ἐσώθη ἡ Κωνσταντινούπολις θαύματι τῆς Θεομήτορος. Τίς εἰς τοὺς Θέλους τῆς Ἀκολοθίας αὐτῆς, ἐξαίρετως εἰς τοὺς Χαιρετισμοὺς, τίς ὁ μὴ βλέπων ἐπικρατοῦντα τὸν αὐτὸν ρυθμὸν τοῦ Ἀρσενίου;

«Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει·

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει·

Χαῖρε τοῦ πέσόντος· Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις·

Χαῖρε τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις·

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλεὺς καθέρας,

Χαῖρε, ὅτι βασιλεύεις τὸν βασιλεύοντα πάντα, κ.τ.λ.»

Πρόβλημα ἐντεῖθεν, ὅτι ὁ ἡμετέριαιος τοῦ Ἀρσενίου ρυθμὸς, ὡς μόνον προηγεῖται τῆς Ἰσπανικῆς ποιήσεως, εὐ μόνον προγενέστερος εἶναι καὶ συνέχης τῆς νεωτέρας Εὐρωπαϊκῆς μετρικῆς, ἀλλ' ἀνάγει τὸ δικαίωμα τῆς ἀρχαιότητος τοῦ εἰς τὴν Ζ'. ἡμῶν ἱκανοτατίρῳ εἰς τὴν εἰς ἐποχὴν ἀνωτέραν, ἐπειδὴ οὐδεὶς λόγος ἡμποδοῖ νὰ ἐξεκασωμεν, ὅτι καὶ προὔτηξεν ἐν τῇ συνθεσὶ, ὑπεραρτίσας εἰς τὴν ἀντικείμενην, εἰτε τῇ δημοτικῇ τοῦ βυζαντινοῦ μεσαιῶνος στιχομυθίας. Παραδείγματα τούτου εἶδους δὲν λείπουν σπεράδην εἰς τὰς Χιλιάδας τοῦ Τζέτζου καὶ εἰς τὴν ἡμέτερον χρονογραφίαν τοῦ Νικηταροῦ. Σταθερότερον, ὅμως, ὁ ρυθμὸς οὗτος ἐπικρατεῖ ἐς τὴν Θηοπείδα,

οὕτω καὶ μᾶς καθέκαστον ὄλους κατὰ τὴν τάξιν·
Καὶ ἀπ' ἐκεῖ εὐλογήθηκε τὰ πάγη στὸν πατριάρχην,
ἐκ πατριάρχου καὶ ἡμῶν μετάνδιαν τὰ πάγη,
Ἰδὼ τὸν ἁγίωτατον μεγάλης Μοσχόβιας,
Βλατυμερίου μέγιστον καὶ πάσης τῆς Ῥωσίας.
Καὶ τότε πάλιν ἔφρασαν γὰρ ἐκ βασιλέα,
καὶ πάντες ἐχαρήκαμεν ἕως εἰς τὴν ἐσπέρα.
Καὶ κυριακὴ τῆς τυρινῆς ἀπὸ βραδὺς ἐσπέρας,
ἦλθεν ὁ μέγας ἀρχοντας ἐπίτροπος ὁ μέγας
τοῦ βασιλέως μέγιστον μεγάλης τῆς Ῥωσίας,
καὶ ἀδελφὸς βασιλισσας Εἰρήνης τῆς ἀγίας
Μπαρούσης τῷ ὀνόματι, ἀρχοντας Καζαρίου,
τότες καὶ εὐλογήθηκε παρὰ τοῦ πατριάρχου
μὲ δύο ἀρχοντοκόουλα ἐνδοξα καὶ ὥραια
τοῦ βασιλέως μέγιστον τὰ πρῶτα ἐξαδέλφια.
Ὁ πατριάρχης ἔφησεν τὸν ἀρχοντα Μπαρούση·
Καιρὸς εἶναι τὰ πορευθῶ εἰς Κωνσταντινουπόλιν·
Ὁ ἀρχων τότε ἔφησεν τὰ εἰπῶ τὸν βασιλέα
τὸ θέλημά σου τὰ γενῇ τὰ πᾶς μετ' αὐτὸν ὕψην.
Καὶ πάλιν εὐλογήθηκαν καὶ πάν εἰς τὸ παλάτι,
τὸν βασιλέα εἴπασι τοὺς λόγους πατριάρχην·
Καὶ βασιλεὺς ἀπέστειλεν ἀρχον κυρὸν Ἀνδρέαν
καὶ ἦλθεν καὶ ἐλάλησεν τὸν πατριάρχην μέγαν·
Ὁ πατριάρχης μείνισσε τῆς Κωνσταντινουπόλεως
ὁ βασιλεὺς, βασιλίσσα δέονται ἡ ἀπομεινῆς
ἕως Ἀμπαρὰν κυριακὴν χαρμίδουρον ἡμέραν
καὶ τότε σὺ τὰ πορευθῆς μετὰ χαρὰν καὶ ὕψην.

Καὶ μεθ' ἡμέρας ἱκανῶς ἐστάλε βασιλέας
Θεδώωρος ὁ κράτιστος μεγάλης τῆς Ῥωσίας
ἀνθρώπους ἐνδοξώτατους στὸν μέγαν πατριάρχην,
τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἰς πᾶσαν οἰκουμένην,
καὶ ἔλπαν δι' αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς Βελικῆς
τὴν σὴν παραγιότητα ὡς αὐτὸν τὰ κοπιάσας,
τὰ λάβετε συγχώρησιν ὁ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου
στὸν τόπον σου τὰ πορευθῆς ἐν πόλει Κωνσταντίνου.
Ὁ πατριάρχης ἔφησεν τὸ θέλημα τὰ γένη
Θεδώωρον τοῦ ἀνακτος χωρὶς ἄλλο τὰ γένη·
καὶ πάντες ἐπορεύθημεν μετὰ τοῦ πατριάρχου
εἰς μέγα τὸ παλάτιον τοῦ ἀνακτος ἐκεῖνον.
Ἀρέθμεν καὶ ἡγάμεν τὸν μέγαν βασιλέα

καὶ πατριάρχης ἔλαβεν ἕως τὴν γῆν μετάνοια,
αὐτὸς καὶ τὸν εὐλόγησεν μετ' ἀγιάν του χεῖρα.
Χαρίσματα τὸν ἔδωκε τότε τῆς βασιλείας
Βλατυμερίου Μοσχόβου καὶ τῆς Ῥωσίας ὅλης.
Τὸν πατριάρχην πρῶτιστον πρωτεύοντα τὴν χάριν,
εἶτα καὶ μᾶς καθέκαστον ὄλους κατὰ τὴν τάξιν.

Καὶ ἀπ' ἐκεῖ εὐλογήθηκε τὰ πάγη στὸ παλάτι
ἐκ πατριάρχου καὶ ἡμῶν προσέστημεν τὰ πάγη
Εἰρήνην τὴν βασιλίσσαν ἀνατολῆς καὶ δύσης
Βλατυμερίου Μοσχόβου καὶ τῆς Ῥωσίας ὅλης.
Καὶ τότε πάλιν ἔφρασαν καὶ ἐκ τοῦ πατριάρχου
χαρίσματα πανεμήροισι ἐκείνου τοῦ Ἰδῶν,
καὶ πρῶτος ἀπὸ τ' ἄφρασαν βῆματα χαρτὶ στὸ χεῖρ
ὅλα τὰ παραδόση τα καθεῖνα κατὰ τάξιν.

Τὸν πατριάρχην ἔβαλεν ἕως τὴν γῆν μετάνοια,
αὐτὸς καὶ τὸν εὐλόγησεν μετ' ἀγιάν του χεῖρα.
Χαρίσματα τοῦ ἔδωκε τότε τοῦ πατριάρχου
Βλατυμερίου Μοσχόβου ἐκείνου τοῦ Ἰδῶν·
τὸν πατριάρχην πρῶτιστον τὸν ἔδωκε τὴν χάριν,

ποίημα τῆς 16'. ἐκαστοκατακρίδης ἐπὶ τὴν γλωττίαν καὶ τὴν μετρικὴν ἐποφῶν
ἀξιολογίτητον, ὅπερ ἀγνωστὸς τις στιχοποιὸς ἐξελλήφισεν εἰς τὴν τότε χυδαίαν ἐκ τῆς
ἀδελφῆς ἐκείνης τοῦ Βορκαίου ἐπὶ τοῦ τοῦ la Teseide. Ὁ μεταφραστὴς ἐτήρσας μὲν
πιστῶς τὸ μέτρον τοῦ μεγάλου τῆς Ἰταλίας μυθογράφου, στιχογράφου καὶ αὐτὸς
τὴν μεταφράσειν εἰς Ὀἶκους (Stauke), ἤγειρεν εἰς τὰ συνόλη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ-
κτάστιχα· ὡς πρὸς τὴν λακτικὴν ὅμως ῥυθμὸν ἐνεωτέρησε, τὰ μὲν τρία πρῶτα τῶν
διεστίχων ἐκαστοῦ καταστήχον ἀφίσας ὅπως ἀνεμοιοκατάληκτα, τὸ δὲ τελευταῖον διεστι-
χὸν συνδυάσας κατὰ τὴν αὐτὴν τρῶπην τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου καὶ τοῦ Ὁδοπο-
ρευτοῦ, τούτοις ῥυθμίσας ἀπλῶς τοὺς ἐσθῆγγους τοῦ ἀποκρισταίου, ὡς φαίνεται εἰς
ἐκαστον τοῦ παρόντος ποιήματος διεστίχον.

« Ἀπὸ ταῖς φρονιμώτεραις, καὶ ἐκ ταῖς καλῆς τῆς
Νῆ ἰδῶν καὶ τὰ πνευματικῶν συνήθασαι μετ' αὐτοῦ. »

« Καὶ λέγει τὸ υἱ, ἀρχόντισσας, στὸ θέλημα σου σὺν,
χωρὶς ἀγάπης, βλέπει, εἰδὼ τὰ μὴ σφραγῆτε. »

« Νῆ μεταβάλλων τὸν καιρὸν, ὅπου ἡ χάρις χαρμίν,

Ἀφ' ὧν οἱ ἀνδρες ἐκείνην ἐκ τὸ βασιλεῖο ἐκείνο. »

Ἀρκα, νομίζομαι, καὶ μόνον αὕτη ἡ διατεταμένη μαρτυρία τῆς Θεοπιδίας,
πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι τὸ περὶ τοῦ ὁ λόγος ἀπλοῦς τῆς δημοκρατικῆς εἰδος ἐκ
τῶν πρῶτων ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Δημοτικῇ Ποίσει.

ἐν τῷ τινὰς οὐ δύναται νὰ βάλῃ εἰς διαβολὰς λαμπρὰν καλλιγραφίαν τε ἐκείνην τὴν ὥραιαν.
 Ὁ πατριάρχης ἔλαβε μὲ χεῖρας τὰς ἀγίας μῆτρας τὴν ὠραϊοτάτην ἐκ βασιλέως χεῖρας. Εὐχρίθηκε συγχώρησε καὶ κατευλόγησέ τον, Θεὸς ὁ παμμακάριστος εἶπε νὰ ᾄδῃ μὲ αὐτον.
 Ὁ πατριάρχης ἔβαλεν τότες ἐκείνην μῆτραν εἰς δισκον ὠραϊοτάτον ἐκείνῳ τε τὸν μέγα· καὶ ἐμείς τὴν ἐπροσδέχθημεν ἐκ χεῖρας πατριάρχου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τοῦ θείου ἀρχιεπίτου.
 Ὁ βασιλεὺς ἐκάθισεν ἐπάνω στὸ θρόνον, καὶ Βεστιάριος γώρησε τοῦ θείου πατριάρχου.
 Ὁ πατριάρχης μείγιστε τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀγίῳ ἀγιώτατε ὅλης τῆς οἰκουμένης!
 Θεόδωρος ὁ ἑνδοξος ὁ μέγας βασιλεὺς Βλαντιμερίου Μόσχου μεγαλῆς τῆς Ῥωσίας δώρα χαρίζει σοι πολλὰ νὰ εὐχέσαι δι' αὐτον τὸν μέγα τὸν θεοσεβέτην τὸν θεοτιμημένον.
 Ποτήρι δίδου σοι ἀργυρὸν μέγα καὶ χρυσωμένον, μὲ τέλῃν ὠραϊοτάτην εὐμορῆα σκεπασμένον.
 Δίδει σοι χάριδι καλὰ ἀπὸ τὴν Βενετίας καὶ σφρα μεταξὺ καὶ εὐμορῆα ἀντάξια, καὶ καμπουχίδες δίδου σοι μὲ εὐμορῆα κλαδία καὶ εὐμορῆα σφοδρία ἀπὸ τὴν Συμπληρίαν.
 Δίδου σοι χρήματα πολλὰ, νοργάτια μεγάλα ἀπὸ τῆς βασιλείας του μὲ ἰδιὸν του δοῦλον, νὰ εὐχέσαι διὰ ταῦτον καὶ διὰ τὴν βασιλείαν νὰ ᾄδῃ πολυχρόνιοι ν' ἔχουν πολλὴν ὑγείαν.
 Ὁ πατριάρχης σήκωσε χεῖράς του τὰς ἀγίας, τὸν βασιλέα εὐχρίθηκε μεγαλῆς τῆς Ῥωσίας, προσκύνῃ, συγχώρησε καὶ κατευλόγησέ τον, θεὸς ὁ παμμακάριστος εἶπε νὰ ᾄδῃ μὲ αὐτον.
 Καὶ πάλιν μεταθέσαν ἀπὸ τῆς βασιλείας χαρῆματα ἐξαιρετά μετὰ τιμῆς μεγάλης.
 Καὶ πάλιν μεταγώρησεν ἄλλος τε Βεστιάριος τὸν πατριάρχην μείγιστον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.
 Ὁ πατριάρχης μείγιστε τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀγίῳ ἀγιώτατε ὅλης τῆς οἰκουμένης!
 Εὐχρίθη ἡ βασιλίσσα ἀγατολῆς καὶ δόσης Βλαντιμερίου Μόσχου καὶ τῆς Ῥωσίας ὁλῆς

ἐν τῷ εἰς τὸ παλάτιον πλησίον εἰς τὴν θύραν καὶ ἀρχοντας ἐξαιρετους τοῦ στέκονταν πλησίον, ὅλους μὲ χρυσοχρῶν δια ἐστέκονταν μὲ πόθον ὅσον νὰ θεωρήσωσι τὸν μέγα πατριάρχην.
 Ἰερεῖαν τὸν σοφὸν, τὸν μέγα πατριάρχην.
 Εὐχρίθημεν, εὐλόγησεν τότες ὁ πατριάρχης Θεόδωρον τὸν ἀνακτα Ῥωσίας τῆς μεγάλης, ὅστις ἐκ χεῖρας ἔλαβε τότε τὸν πατριάρχην, ὁμοῦ καὶ ἐπορεύθησαν εἰς κάθεδρον μεγάλην.
 Ὁ βασιλεὺς ἐκάθισεν ἐν τῷ εἰς τὸ θρόνον, καὶ πατριάρχης ἔκατ' ἐκ πλησίον δεξιῶν του, καὶ πάντες ἄλλοι στέκονταν μὲ εὐλόθειαν μεγάλην.
 Τότε στὸ μέσον ἔφεραν χαρίσματα μεγάλα ἐξαισία, ἐξαιρετά, τίμια καὶ ὥραια.
 Ἀρχὴ τὴν μῆτρα ἔφεραν εἰς δισκον ἕνα μέγα, καὶ βασιλεὺς τὴν ἔλαβε μὲ χεῖρά του ἁγίαν, τὸν πατριάρχην ἔδωκε μὲ εὐλόθειαν μεγάλην τοῦ Κωνσταντίνου πόλεως τὸν μέγα ἱεράρχην.
 Καὶ λόγους τότες εἶπε τὸν ὁ μέγας βασιλεὺς Θεόδωρος ὁ κράτιστος μεγαλῆς τῆς Ῥωσίας.
 Δεῖξον Παραγνώτατε καὶ μέγα πατριάρχα τὴν μῆτραν ὅπου δίδω σοι νὰ ᾄδῃ διὰ πάντα νὰ ᾄδῃ εἰς μνημόσυνον εἰς τὸ πατριαρχεῖον ὁμοῦ καὶ τῶν γονέων μου ἐκείνων μακαρίτων.
 Καὶ ἤσαν πολυτίμητη μὲ τοὺς πολλοὺς μαργάρους, στήν μέσσην εἶχε τὸν Χριστὸν καὶ δέσποιναν τοῦ κόσμου καὶ μέγα Ἰωάννην τε τὸν βαπτιστὴν Κυρίου, καὶ ἀπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τὴν κοίτησαν τῆς Κόρης ἀγίας Θεοτόκος τῆς Κεχαριτωμένης.
 Ἦχεν ἀγίους περισσοὺς, ἀγγέλους, ἱεράρχας, μάρτυρας, καὶ ὅλους τε, ἀνδρας τε καὶ γυναῖκα μὲ τέλῃν ὠραϊοτάτην καὶ μὲ ψυλογραμίαν, ὅπου τινὰς οὐ δύναται νὰ βάλῃ εἰς διαβολὰς.
 Εἶχε καὶ τὸν Θεόδωρον τὸν στρατηλάτην μέγα, Εὐχρίθη τε τὴν μάρτυρα παρθένον τὴν ἁγίαν εἰς ὄνομα τοῦ ἀνακτος καὶ δέσποινας Εὐφρηνς.
 τῶν βασιλέων Μόσχου καὶ τῆς Ῥωσίας ὅλης.
 Ἐκεῖ καὶ γράμματα πολλὰ Ῥούσικα γερραμμένα πολλὰ νὰ ὠραϊοτάτα καὶ καλοσυνθμένα,

Ἀστραχατίου, Καϊατιοῦ, μεγάλου Νογρατίου, καὶ πάσης γῆς Ἀρκτωρίας μεγάλου Συμπτηρίου καὶ Ἰβερίας τῆς γριετῆς ἐκείνης τῆς μεγάλης, ὅπ' οὐλθε καὶ προσκύνῃς δι' ἐνλάβειας μεγάλης !

Δώρα χαρίζει σοι πολλὰ, καλὴν εὐεργεσίαν καὶ εὐχέσθαι διὰ τ' αὐτὴν καὶ διὰ τὸν βασιλέα.

Ποτὴρι δίδου σοι ἀργυρὸν μέγα καὶ χρυσωμένον, μὲ τέλῃν ὠραϊστάτην εὐμορῃ σκεπασμένον.

Δίδου σοι χάδρια καλὰ ἀπὸ τὴν Βερετλίαν

καὶ σόγια μεταξὺ καὶ εὐμορῃ ἀτάλεια,

καὶ χαμπουχάδες δίδου σοι μὲ εὐμορῃ κλαδία

καὶ εὐμορῃ σαιούρια ἀπὸ τὴν Συμπτηρία.

Δίδου σοι χρήματα πολλὰ Νογράφια μεγάλα

ἐξ ἀργυρίου καθαρῷ βασιλοδουλωμένα

να εὐχέσθαι διὰ ταύτην καὶ διὰ τὸν βασιλέα,

να ἦναι πολυχρόνιοι ἡ δύνουν πολλὴν ὕψελαν,

καὶ ἡ εὐχὴ σου ἄγια εἰς τὸν θεὸν να γράσῃ

νύκτες καὶ θύγατέρας τε αὐτοῖς διὰ να δώσῃ.

Ὁ πατριάρχης σήκωσε πρὸς οὐρανὸς τὸ ὄμμα,

βασιλεύσαν εὐχρίθηκε καὶ βασιλέαν μέγα,

εὐχρίθηκε, συγχώρησε καὶ κατευλόγησέ τους,

θεὸς καὶ παμμακάριστος να ἦναι πάντα μ' αὐτοὺς

καὶ ἄγιοι Ἀρχάγγελοι, Προφῆται, Ἀποστόλοι,

Ἀρχιερεῖς, καὶ Μάρτυρες καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι.

Καὶ σχῆμα τότε ἔκαμεν ὁ μέγας πατριάρχης

πρὸς βασιλέα μέγιστον ὁ πρῶτος ἀρχιεπίσκοπος.

Καὶ δεύτερον ἐλάλησεν θεὸν μητροπολίτην

σοφὸν τὸν Ἱερῶθεν καὶ θεὸν ἀρχιεπίσκοπον.

Μητροπολίτα ἄκουε κείνης Μορεμβασίας,

χαρίσματα ποῦ δίδου σοι ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας,

Θεόδωρος ὁ κράτιστος μεγάλης Μοσχοβίας

Βλατυμερίου Νογρατιοῦ μεγάλης τῆς Ρωσίας.

Δώρα χαρίζει σοι πολλὰ να εὐχέσθαι δι' αὐτοὺς

τὸν μέγαν τὸν Θεοσεπτεῖ, τὸν Θεοτιμωμένον.

Ποτὴρι δίδου σοι ἀργυρὸν μέγα καὶ χρυσωμένον

εὐμορῃ ὠραϊστάτην καλὰναι σκεπασμένον,

καὶ χάδρια δίδου σοι καλὸν καὶ εὐμορῃ ἀτάλεια

καὶ χαμπουχὰν Βερέτιον μεταξὺ ὅνα σόγια.

Δίδου σοι καὶ σαιούρια ἀπὸ τὴν Συμπτηρία,

καὶ χρήματα Νογράφια βασιλοδουλωμένα.

Μητροπολίτης σήκωσε χεῖρας του τὰς τιμίας, τὸν βασιλέα εὐχρίθηκεν ἐξ ὅλης του καρδίας, ἔπε καὶ ἔτερα πολλὰ ὥσπερ τὸν πατριάρχην καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπροσκύνῃς τότε κατὰ τὴν τάξιν.

Καὶ ἀπ' ἐκεῖ τρίτο ἐλάλησεν ἔσχατον ἐπισκόπων τοῦ θρόνου Ἐλασσώρος τε ἐκείνων ἱερέων,

Ἀφσέντιον τὸν ταπεινὸν καὶ τὸν ξετιμωμένον,

τοιούτους λόγους ἔφησέ καὶ ἔπε πρὸς ἐκείνον.

Ὡ ἀρχιεπίσκοπε ταπεινὲ τοῦ Ἐλασσώρος θρόνου

καὶ χώρας περιφήμου τε ἐκείνης δημοτικῆς

ὅπ' οὐταὶ δόξα τὸν σοφῶν καὶ τὸν φητόρων κλέος.

Ὁ αυτοκράτωρ βασιλεὺς Θεόδωρος ὁ μέγας

Βλατυμερίου Μόσχοβου καὶ πάσης τῆς Ρωσίας

δώρα σοὶ δίδου περισσὰ καλὴν εὐεργεσίαν

πάντα να εὐχέσθαι Θεὸν δι' αὐτοὺς τὴν ὕψελαν.

Ποτὴρι δίδου σοι ἀργυρὸν μέγα καὶ χρυσωμένον,

πολλὰ ἡαὶ ὠραϊστάτην καλὰ ἡαὶ σκεπασμένον.

καὶ χάδρια δίδου σοι καλὸν καὶ εὐμορῃ ἀτάλεια,

καὶ χαμπουχὰν Βερέτιον μεταξὺ ὅνα σόγια.

Χαρίζει σοι σαιούρια ἀπὸ τὴν Συμπτηρίαν

καὶ χρήματα Νογράφια μὲ ἰδίαν του βουλάς,

πάντα να εὐχέσθαι θεὸν δι' αὐτοὺς τὴν ὕψελαν

να ἦναι πολυχρόνιοι ἡ δύνουν πολλὴν ὕψελαν.

Τότες ἐγὼ ἐσέκωσα τὰς ταπεινάς μου χεῖρας

τὸν βασιλέα εὐχρίθηκα ἐξ ὅλης μου καρδίας,

να ζῆσῃ χρόνους περισσοὺς ἡ δύνουν πολλὴν ὕψελαν.

Καὶ πῆλῃ καὶ ἐκάθησα πάλιν ἐκεῖ ὅπ' οὐμῶν

καὶ ἄλλους πάτρια γώρησε τοῦ πατριάρχου ἐκεῖ οὐτοὺν

Χαίρεσθε καὶ εὐφραίνεσθε τοῦ πατριάρχου ὅλοι.

Ὁ βασιλεὺς χαρίζει σας πολλὴν ἐλεημοσύνην.

Καὶ πάντες ἐπροσκύνῃσαν τὸν μέγαν βασιλέα

Θεόδωρον τὸν κράτιστον αυτοκράτορον μέγα.

Πάλιν ἐγὼ ἐπροσκύνῃσα τότε τὸν βασιλέα

Θεόδωρον τὸν κράτιστον ὀρθόδοξον τὸν μέγα,

ἐνώπιον ἐκώρησα μετὰ γωνίης μεγάλης.

Ὡ βασιλεῦ Θεόδωρε ἀνατολῆς καὶ δύσης

Βλατυμερίου Μόσχοβου καὶ πάσης τῆς Ρωσίας

καὶ πάσης γῆς Ἀρκτωρίας μεγάλης Συμπτηρίας

κράτιστε, εὐσεβέστατε, θεόσεπτε καὶ μέγα,

ἄγιον ἁγιώτατε τῶν εὐσεβῶν ἡ δόξα.

Ἐγὼ δ' εὐειδέστατος πάντων τῶν ἐπισκόπων Ἀρσένιος ὁ ταπεινὸς μικρότερος τῶν ἄλλων, ἰδιόρ σου γλυκοπλάγχυνον ὁποῦ εἰς πάντα ἔχης εἰς ἰδιόν σου εἰς ξένους τε καὶ εἰς τοὺς πάντας ἔχης γλυκοπλάγχυνον ἔλεος τὴν καθέκαστην μέραν ἡγάπησα νὰ κάθῃμαι τόσον πολλὰ μακριὰ ἐκ συγγενῶν πατριῶν τε καὶ ἐκ τῆς ἐπαρχίας, πάντα νὰ εὐχῶμαι θεὸν ὑμῶν καὶ τὰς ἡμέρας νὰ ᾔῃσαι πολυχρόνιος ἢ ἄλλης πολλὴν ὑγίαν νὰ βασιλεύῃς πάντοτε ἔθνη πολλὰ περίσσω. Νὰ πρῶτης πάντα τὰ καλά ὡς ἔχεις προθυμίαν εὐεργεσίας περισσὰς τὴν καθέκαστην μέραν.

Καὶ πάλιν ἐπροσκύνησα ἕως τῆς γῆς τὸ δάρος Θεόδωρον τὸν ἄνακτα, Χριστιανῶν τὸ κλέος. Ὁ βασιλεὺς μετὰ χαρᾶς ἔγνωσε πρὸς ἐμένα νὰ ἔχῃς θύρῳς περισσὰς νὰ ἀναπαύσω σένα, κάστην νὰ ἔχῃς περισσὰς με αὐτῶν τὰ χωρία ἀρχιερεὺς νὰ ᾔῃσαι σὺ εἰς ἅπαντα ἐκεῖνα.

Καὶ πάλιν ἐπροσκύνησα ἕως τῆς γῆς καὶ εἴπα, Θεὸς ὁ παμμακάριστος νὰ ᾔῃσαι μὲ αὐτὸν πάντα. Καὶ πατριάρχης μέγιστος ἔγνωσε δι' ἐμένα λόγια τὰ ὠφέλιμα πολλὰ εὐχαριστήμένα. Καὶ πάλιν τότε εὐλόγησεν ὁ μέγας πατριάρχης Θεόδωρον τὸν ἄνακτα Ῥωσίας τῆς μεγάλης. Καὶ ἀπ' ἔκει συγχωρήθηκα ὁ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου. Τότε καὶ συμπροβώδησεν ἡ βασιλεὺς ὁ μέγας τὸν πατριάρχην μέγιστον τῆς Ῥώμης τε τῆς νείας ἕως τὴν πύλην τὴν χρυσήν ἐκείνου παλατίου. Ἐκεῖ καὶ ἐχωρίσθησαν ὁ εἰς ἀπὸ τοῦ ἄλλου καὶ ἀπ' ἔκει ἐπαυρῆθημεν μετὰ πολλῶν ἀρχόντων εἰς οἶκον ὅπου ἡμεῖς μετὰ πολλῶν ἀνθρώπων.

Ἐξιστορήσαντες ἄχρι τοῦδε τὰ περὶ καθιδρύσεως Πατριαρχείου ἐν Ῥωσσίᾳ, εὐθετον κρίνομεν εἰς συμπλήρωσιν τῆς πραγματείας μας νὰ παρασυναψώμεν ἐν συντομίᾳ καὶ τὰς παρεπομένας περιπετείας ὅσας ἐπὶ ἰωῶ τοῦ πρωτοθρόνου ὑπέστη τὸ Πατριαρχεῖον αὐτό. Τὴν νόμιμον περιέργειαν τοῦ ἀναγνώστου ὁρεῖται ὁ συγγραφεὺς νὰ μὴ ἀφίση πάντως ἀπλήρωτον.

Οἰκτρὸν, οἰκτρότατον ἀπέβη τὸ τέλος ἐμφοτέρων τῶν σπουδαρχημάτων συνωμοτῶν, τοῦ τε Γοδουνῶ καὶ τοῦ ἰωῶ. Ὁ πρῶτος, εἰ καὶ ἐλάμπρυνεν ἐπὶ τινα ἔτη τὸν θρόνον, ὃν δι' ἐγκλημάτων πολλῶν καὶ φρικτῶν ἐσφτερίσθη, εἶδεν ὅμως ἐπὶ τέλους ἑαυτὸν ἐγκαταλελειμένον, καὶ πανταχόθεν ἐπίβουλεύμενον. Πᾶς ἐμφάνισις τοῦ ψευδοδημητρίου ἐπέφερεν εἰς τὴν μοναρχίαν του τὴν θανάσιμον βολήν. Φωνὴ γενικὴ ἠγέρθη κατ' αὐτοῦ ἀφ' ἧς στιγμῆς φήμη καθ' ἅπασαν τὴν Ῥωσίαν διεσπάρη, ὅτι τὸ πλάσμα τοῦτο τῆς ἰησοῦτικῆς βασιλείας, ὁ περιδότης οὗτος ἀπαιτῶν, ἦτο ἀληθὺς ὁ υἱὸς τοῦ Τσαρῶν ἰωάννου, ὁ μόνος τοῦ θρόνου νόμιμος διάδοχος. Τὴν πρῶτην τῆς 43 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1603 ὁ Βορίσης προήδρευσε τοῦ συμβουλίου, καὶ συνεδείκνυσεν μετὰ τῶν ἐπισήμων ἀλλοδαπῶν· ἀλλ' ἅμα ὡς ἠγέρθη τοῦ συμβουλίου κατελήφθη ὑπὸ οὐρανόθεν ὁδῶν, αἶμα δ' ἐξέφρευσεν παραχρῆμα ἐκ τῆς ρινὸς, ἐκ τῶν ὧτων καὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ. Μετ' οὐ πολὺ ἐλειποθύμησεν· ὅμως προέφθασε νὰ εὐλογήσῃ τὸν υἱὸν ὡς Ἰσάκον Ῥωσσίας, καὶ νὰ λάβῃ κατὰ τὴν ἐπικρατούσαν εἰσέτι συνήθειαν τὸ σχῆμα τὸ μοναχικόν, κληθεὶς *Δογολέιτος*, ἦτοι θεοπρεπής. Μετὰ δὲ παρέλυσιν δύο ὥρων ἐξέπνευσε, τὸ πνεῦμα παραδούς τῷ Θεῷ ἐν αὐτῇ τῇ αἰδούσῃ ἐνθα εἰσέτασε τοὺς πρέσβεις καὶ τοὺς εὐπατρίδας. Ἀδεται ὅτι ἐδηλητήρυσεν αὐτὸς ἑαυτόν. Τινὲς ὅμως τῶν ἱστορικῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ Καραμλίνος, δὲν ἀποφράνεται περὶ τούτου βεβαιωτικῶς, μᾶλλον δὲ εἰκάζουσιν αὐτὸν κρουσθέντα ὑπὸ ἀποπληξίας.

Τοὺς ὄρκους πρὸς τὸ γένος τοῦ Γοδουνῶς ἐματαίωσαν ταχέως ἡ ἀποστασία τοῦ στρατοῦ, καὶ αἱ προδοταὶ τῶν ἀρχόντων. Καὶ Θεόδωρος, ὁ νέος Ἰσάκ, καὶ Μιχαῖλ, πλὴν τῆς Ξενίας, ἀπέθανον βιασθέντες. Ὁ δὲ ἀπατεὼν Δημήτριος, τέρας θηριωδίας καὶ παρανομίας, ὡς ἀνέβη τὸν αἰμοσταγῆ θρόνον τῆς Μόσχας, ἔπεισε νὰ καταδιώξῃ πάντα φίλον τῶν Γοδουνῶν. Διέπρεπε μεταξὺ τούτων ὁ ἰωῶ, ὅστις, ὡς λέγεται, δειλιάσας, προσεκύνησε μετ' ἄλλων Ἐπισκόπων τὸν τύραννον. Ἀλλὰ πῶς ὁ ἄπιστος διάκονος, ὅστις εἶχε νῦν ἀνὰ χεῖρας τὰς τύχας τῆς Ῥωσσίας, πῶς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς λόγους ἱεράρχου, πρὸ τινος ἀπίστως πολιτευθέντος πρὸς τὸν νόμιμον αὐτοῦ βασιλέα καὶ εὐεργέτην Θεόδωρον;

«Ὁ ἰωῶ ἐτέλει: τὴν θέαν μυσταγωγίαν ἐν τῷ ναῷ τῆς Κοιμήσεως,